Emanuel Pope

POEZII

2016

Cuvânt înainte

Nefiind de profesie critic literar, nu-mi permit să dau judecăţi de valoare asupra poemelor din acest volum. Pe de altă parte, prietenia mea cu autorul îmi scade din credibilitate atât în faţa lui, cât şi în faţa celorlalţi cititori. Dar...cu toată responsabilitatea şi cu toată sinceritatea pot să spun câteva lucruri eventualului cititor.

În lumea poeziei lui Emanuel Pope se intră fără prejudecăţi, cu sufletul şi cu ochii deschişi. Pentru că nu-i deloc o poezie comodă care să te îndemne la visare. Din contră, versul lui incită, te provoacă, te atrage şi te pune pe gânduri. Borges spune că atunci *„Cînd citim un poem bun, gîndim că şi noi am fi putut să-l scriem, deci acest poem preexista în noi."* Este ceea ce i se poate întâmpla cititorului la finalul fiecărui poem din volumul de faţă.

Deşi timidă, ca orice început, lirica lui Emanuel Pope ne dezvăluie o voce poetică sensibil individualizată, care şi-a creat propriul timbru, propriul registru lingvistic care-l detaşează de alţi autori. A nu i se căuta poetului filiaţii, întrucât marele lui talent constă tocmai în această capacitate de-a sintetiza toate acumulările, de-a recrea şi de-a pune propria amprentă. Poetul Emanuel Pope are conştiinţa acută a crizei existenţiale pe care omenirea o traversează în această epocă postmodernă, astfel că numeroase teme de actualitate sunt oglindite în versurile lui. De remarcat umanismul care străbate ca un fir roşu de la început până la sfârşitul volumului, dincolo de schimbările de tonalitate, când tânguioase, în linia melodică a elegiei, când muşcătoare ca-n versul tăios al satirei.

Însă, oricâte argumente aş aduce eu în favoarea poeziilor lui Emanuel Pope, nu pot să înlocuiesc impresia pe care o poate lăsa citirea lor. Pentru că, oricâte vorbe frumoase am spune, oricâte expresii sofisticate am folosi, oricât am căuta să acaparăm cititorul prin reclamă agresivă, până la urmă, **poezia este sau nu este**. Borges, adept al simplităţii şi al cititului direct de la sursă, îl citează, în acest sens, pe Angelus Silesius: *„Trandafirul, fără un motiv anume, înfloreşte pentru că înfloreşte."*

Citiţi-l şi veţi putea avea confirmarea că aţi pătruns într-o lume a poeziei, aceea a lui Emanuel Pope.

Iaşi, 29. 04.2016 *Maria Sava*

copil în drum spre Machu Picchu

exploratorului Hiram Bingham

...bieţii părinţi aveau dreptatea lor
gându-i făcea întotdeauna să tremure
de atâtea şoapte un suflet se poate frânge uşor
copilul nu trebuie lăsat nesupravegheat,
în compania atâtor duhuri,
şi atâtor autori necunoscuţi
să viseze în noapte
ştia bine mama ce spunea
poveştile înnebunitoare pot schimba destinul oricărui om
ştia şi tata asta, când muncea:
doar visul plăsmuit în miezul zilei fortifică cetăţile din zare
în rest, of!
rămân cărţile...să poarte toată vina!

(din **Volume de aer, Editura PIM, Iaşi, 2015)**

tonus

pe linţoliul alb al tăcerii

zac răpuşi copiii lui Chirico îndureraţi şi orbi

n-au îngropat doar zborul

dar şi vocala înaltă a aşteptărilor noastre

eu însumi dizolvându-mă în aburi de frică,
abia de mai pot privi către icoana amăgiţilor lumii...

pe fâşia dintre lumi cineva s-a oprit şi-acum plânge

ritmic, îl aud, cum loveşte cu fruntea în zidul de sticlă

.....

când mi-am revenit

ziua arăta ca o mireasă gata să se-arunce de la fereastră

hămesiţi, câinii fluturau deja de buza ei dulce,

asta m-a grăbit să-mi ridic trupul

trei sferturi căzut peste marginea lumii

şi îmbrăcat pe jumătate în milă, disperare şi ciudă
numai aşa am putut să-mi recapăt tonusul existenţial

doar El, mi-am spus, ne mai poate învăţa lecţia supravieţuirii.

-Doamne, Tu nu eşti o absenţă!

tensiunea neîmplinirilor noastre dă contur chipului Tău.

(din **Volume de aer, Editura PIM, Iaşi, 2015)**

pentru că eşti albă...

pentru că eşti albă
şi îţi prinzi fustele peste trupul tău
de intensă lumină
cu acelaşi ac de siguranţă
pe care l-a folosit şi mama
după ce bunica a obosit s-o mai înveţe
răgazul împăturirii din sine
pentru că eşti hrana disperării din închipuire
si eşti cutremur al absenţei
reverberată-n roua grădinilor din vis
pentru că te presimt
ca pe un submarin atomic
alunecând prin abisul meu tainic
cu paşi fără de murmur
pentru că eşti secretul care nu răspunde
şi-n nopţile de teamă
copil mă porţi ca pe-o năframă

pentru că nici timpul nu te ştie oglindă
să-şi cunoască chipul
şi-n toată însingurarea existenţei
misterul tău e tot ce am aproape
pentru că-n pragul risipirii
aşteaptă trupul tău în chip de poartă
acolo abia
despovărat
nefericitul însetat din mine
sorbind nesăţios
printr-un sărut
culorii tale îi va deveni pereche
eu dispărând mai alb decât lumina lunii
tu rămânând îmbujorată
mireasă a Lui pe veci
copilă tu
mereu
iubita mea
pururi într-atât de albă.

(din **Volume de aer, Editura PIM, Iaşi, 2015)**

doar câmpul şi macii

respirând greu

din valea pârâului tinereţea abia se aude

eu învăţasem să beau

-tu râdeai-

doar câmpul şi macii ne mai înconjurau

luna şi focul, în joacă, din umbrele noastre îşi zideau pe deal cazemate

devenisem, aşa dintr-odată, extrem de esenieni

tu pregătindu-te să ierţi

eu pregătindu-mă să uit

ne aşteptam cuminţi

până şi părul tău vegeta când ploaia a venit

luna s-a plictisit şi munţii ne-au izbit cu pietre.

(din **Volume de aer, Editura PIM, Iaşi, 2015)**

oralitate

“Şi dacă noi oamenii nu suntem decât timpul tuturor acestor lucruri, măsurând cu trecerea noastră caldă chipul de sticlă sau piatră al acestora?! ”

(” Emigrat în pagini de jurnal- 2009, autor Emanuel Pope*)*

din punctul de vedere al timpului

din punctul de vedere al timpului, mi-am spus surâzând,
omul e un peşte rătăcind caraghios sub o lupă de sticlă
cu zilele sale sclipind ca solzii prinse de trup
e un fruct ce înoată,
o pâine desprinsă din lut
din moment ce Pescarul îl priveşte flămând
printr-o copcă de gheaţă.
sunt pâinea de mâineeee!
am strigat atunci fericit
...şi ca tine pot face încă o mie oricââând!
a răcnit printre străzi după mine Brutarul
ce peşte ciudat este omul, am gândit eu, ca pentru ultima oară
...cu toate că paşii îl ascund sub pământ,
el gândul şi-l lasă să moară pe Lună.

din punctul de vedere al omului

din punctul de vedere al omului,
timpul e o singură notă înaltă sub cerul copilăriei
e singurul meu prieten de joacă
şi împreună exersăm continuu
revărsarea printr-o singură respiraţie
iată :

timpul cârceilor de viţă.
timp de bogăţie şi slavă
timpul roman, de untdelemn şi salvie
timpul buimac din noapte
timpul de piatră ori de rouă
timp al soarelui
timpul încolăcit ca o iedera
pe cariatidele unui templu nedescoperit vreodată...ooooh!
timpul de mumie şi de săgeată babiloniană
înflorind în inima de floare a unui assirian tânăr
timpul cărţii şi timpul gândirii
timpul tomatelor verzi
timpul busuiocului înmuiat în vinul prospăt al toamnei
de bunicul meu ascuns într-o iarnă
timpul verzii
şi timpul vânatului
timpul cuprins de pala focului
timpul pe hartă
timp de aşteptare şi viaţă
timpul plecării acasă
timpul alunecării
timpul viorii
dar să ne amintim
şi de timpul petrecut de harpă
timp al visării
timpul vestirii
timpul întoarcerii
timpul regăsirii
timp de poveste
timpul clipită
timpul figurilor de ceară
pe timp de foame
timpul tinereţii şi al jocului
timpul frumos şi cel duios
timpul de mamă
timpul de la fântână
timpul la stână
timpul privitor la lună
timpul dintr-o săptămână
ce să mai spui "de timp de o lună"
timp de ape
timpul înstelării
timpul uitării

timp de noroc şi de fapte
timpul de febră
timpul căutării
timpul de la răscruce
timpul secundei
timpul periculos de aproape
timpul ce fuge
şi cel care minte
timpul sub ape
timp de insectă
timpul din iarbă
timpul ascuns pe sub şoapte
cel din cimitire
timpul ce sună
timpul ce sfărâmă
timpul care sperie
şi cel care reface
care vindecă
ca şi cel care tace
timpul la moară
timpul pe autostradă
şi cel din muzee
timpul din artă
precum timpul de seară
timpul de operetă
timpul care înfăşoară
timpul de masă
timpul de fugă
şi cel din armată
timp de aproape
timp de închisoare
şi de departe
timpul cu timp
timpul în timp, care e cel mai bun dintre toate
timpul în timp ca la carte
timpul de slujbă nedefinit
timpul de catastrofă
timpul liturgic
timpul uzurii
timp de reacţie...da, şi acela
timpul dinăuntru
timpul faţă de care
electoral şi verbal

e timpul gramatical
timpul istoric şi cel geologic
timpul biologic
timpul de gumă
timpul de glumă
timpul publicităţii
şi al revoluţiei
timpul pe afară
timp de recitare şi meditaţie
timp dureros
timpul naufragiului
şi timpul fără altceva care să-i urmeze
timpul părerii
timpul furtunii
timpul apropierii
timpul rămas
timpul amintit
timpul furat
timpul restituirilor
timp al păsărilor
timpul amintirii
timpul rădăcină
timpul cântării
timpul bolii
în timpul Renaşterii
timpul făpturii
timpul de teamă
timp de oprire
timpul speranţei
timpul de ieri, de azi, şi de mâine

separat, dar şi laolaltă
timpul tuturor lucrurilor mele niciodată nu-ngheaţă!

(din **Volume de aer, Editura PIM, Iaşi, 2015)**

singurătate, planetă „rotundă”

alla breve
mi-am parcurs jumătate din spaţiul singurătăţii
ca să pot ajunge în această siberie surdă
autoexilat din aburul copilăriei
nu am luat cu mine decât un nume de câine
aici...
drumurile pier dintr-odată
iar poveştile
par să-şi fi smuls demult din vorba lor ispita
e un continent de o melancolie fără margini
fără porturi
fără catarge
de jur împrejur numai uitare
cândva
uşor ca un poet
mă înălţam să privesc
peste crenelurile de ceaţă ale cetăţii
în formă de soare
prea uşor s-ar putea spune...
prietene,
nu te-ntrista pentru mine
extremitatea firească a singurătăţii mele
îţi este veşnic aproape
nu-ţi fie teamă!
ca să te recunoască
e suficient să-i întinzi mâna
pentru tine e atât de blândă...
ah!
altfel nu m-aş simţi atât de singur.

(din vol. Voinicul în piele de javră, Iaşi, Editura PIM, 2015)

câinele Dingo

lui Cargo, căţeaua lup

ai venit, Doamne, în pustiul meu
şi mi-ai poruncit
să nu mă vând oamenilor
sufletul mi l-ai hărăzit
să se hrănească din singurătate
ca o fiară
lumina să mi-o culeg
din ceaţa zilelor obositoare şi grele ca anii
şi trupul să mi-l apăr
împovărat sub haina umilinţei.

iar pentru a mă feri
din calea trădării cuvintelor
la plecare
ai luat cu tine şi graiul meu
a fost prima şi ultima oară
când te-am adulmecat, Doamne,
şi când mi-am îndreptat spre
...spre umbra picioarelor Tale
gura mea mută
şi ochii umezi
Tu nu mai erai
deşi mă iubeai
deşi
dinainte ştiai tot nesomnul
din ascunzişul inimii mele.

nările mele
spre suflarea-Ţi cerească se roagă.

de ani de zile
vieţuiesc înconjurat numai de pustiuri
ele nu mă văd şi nu mă miros
însă eu le cunosc pe de rost
fiecare meteahnă
fiecare aromă,
fiecare umbră
fiecare adiere a inimii lor de plumb
şi am încetat demult
să mai sângerez la întunecare

aerul fierbinte al deşertului
a devenit casa mea
nările mele
spre suflarea-Ţi cerească se roagă
acoperit de praf
batjocorit
bântuit de coşmaruri
pâine încinsă eu însumi
în cuptorul roşu al deşertului
îmi rod sigurătatea ca pe o piatră
şi nenumărate zile fără hrană trec
ca somnul topindu-se

în blana mea de vise
adulmec şi aştept
nările mele
spre suflarea-ţi cerească se roagă:

„Doamne, nu-l îndepărta pe câinele Tău
de la miezul pâinii Tale!”

(din vol. Voinicul în piele de javră, Iaşi, Editura PIM, 2015)

...am călătorit

apoi am călătorit mult,
până la capătul pământului şi până la capătul zilelor mele
călătorind cum călătoresc zmeii vara sau câinii sălbatici turbaţi de foame
ori licuricii zănatici prin întunericul unei carcase putrezite de cal
şi auzeam peste mine venind din afară zgomotul unor neobosite perechi de aripi
nenumărate aripi
şi cum eram trist ca o lebădă albă
noaptea visam asemenea unui gutui rodind speranţe împrejurul lunii:
”Sunt îngerii, băiete!", îmi spuneam
"...sunt îngerii veniţi să te ajute!”

altfel nu eram idiot pe de-a-ntregul

şi dimineaţa, când îmi spălam faţa în izvorul propriei lucidităţi,
ştiam că nu era decât murmurul nepotolitei pofte de sânge
muşte, numai muşte,
dând târcoale universului meu.

“un arhanghel niciodată nu şi-a lipit urechea sa sfântă de inima frântă al unui stârv de cal” ,
şi porneam din nou la drum
cu jumătăţile mele de om şi de fiară abia respirând înăuntru.

... am mers mult,
până la capătul pământului şi până la capătul zilelor mele
cum, odată, numai marii pustnici însetaţi de suferinţă, obişnuiau să meargă,
ori licuricii zănatici prin întunericul fără milă al unei carcase putrezite de cal
rugându-mă,
-e tot mai mare greaţa-
privesc scârbit spre nodul din cuvinte
şi azi şi mâine insidios şi crud
orice mă-ntreb pustiul îmi reverberează-n oase

nu-i prag pe care să mă aşez
nu-i uşă-n care să mă-ncred
toţi caii au obosit să mai aştepte
şi câmpul de afară e tot mai nins de oase
între stârvuri nu există formă de comunicare
doar o empatie sumară, surdă
ca o licoare curgând tăcută dintr-o parte-n alta
dar neconvingător ca-n filme
sau cum vedem că se-ntâmplă între lumea vieţuitoarele mării şi lumina
plăpândă a lunii
sau cum există între lumea pietrelor şi lumea metalelor
sau între lumea de-aici şi lumea de-acolo
şi atât

... am mers prea mult, aş spune
atât de mult încât de-acum aud lumina cum se frânge,
cum geme ca o tablă-ndoită în mâna celui ce a plămădit pământu'
cutie a unei rezonanţe amare
e greu de-nchipuit, dar nici nu simt vreun fel de milă
din plânsul ei mă cheamă tot drumul străbătut
sfârşitu-mi e aproape.
şi-ncep să râd cum n-am mai râs de mult...

(din vol. Voinicul în piele de javră, Iaşi, Editura PIM, 2015)

ultima noapte albă a muzeelor lumii

în noaptea asta am fost plecat
şi pe drum
am descoperit o nouă formă de singurătate
mai nebună şi mai sinucigaşă
decât cea a unui far maritim
pe care l-am privegheat
într-un amurg de toamnă ploioasă
pe o coastă părăsită
din county Kerry
după o sută de ani de solitudine la marginea mării
bătrânul far se pregătea să moară
şi nu trebuia să fii un geniu
să-nţelegi
că un ochi de pradă îl pândea
din slava cerului

ah, să fi fost un paramedic acolo,
ca-n umbra unui mucenic
aş fi sărutat nisipul de sub talpa picioarelor sale
şi o supradoză de morfină ar fi curmat
chinul bătrânului ostaş

cine nu are urechi să asculte
mai bine să tacă,
pentru tot atâtea ziduri
există tot atâtea inimi

ţie, noapte bogată îţi datorez
toate luxaţiile astea
şi fracturile mele
şi această dureroasă desprindere de şold
de data asta
chiar am căzut adânc în tine

şi niciodată nu mi-a fost mai greu
până şi figura cu mersul pe brânci
pare a da semne de oboseală

când am plecat
nimic nu anunţa o călătorie spre capătul nopţii
şi lucrurilor dragi
le-am spus să mă aştepte cuminţi
lângă vatră
asta bănuiesc că într-un fel anume
a mai liniştit cumva spiritele
altfel
gândul şi inima mea de javră
nu m-ar fi însoţit adânc în noapte
de suflet nici nu putea fi vorba,
pe el demult
nimic nu-l mai mişcă din casă
nu vă fie teamă,
le spuneam tovarăşilor mei de drum,
noaptea asta
e aşa mai mult o metaforă a zilei
pe calea aceasta
nimeni nu s-a simţit în beznă sau singur
vreodată
veţi vedea, pregătiţi-vă !
ceasul eroic îşi va bate monedă
chiar aici
sub chipurile voastre
şi ca undele fine de apă
ne vom revărsa cu toţii curând
în marea pelerinilor lumii
să-ntâmpinăm deci cu bucurie deplină
Marile Sale Talazuri!

dar nu a fost să fie,
mama ei de viaţă!
nu a fost
şi niciodată
noaptea nu a fost mai întunecată
şi în acelaşi timp
mai albă
pentru mine

şi cel mai tare,
-mai tare chiar şi decât ecoul sălilor goale
şi liniştea atâtor coridoare lipsite de oameni-
înspăimânta scrâşnetul de dinţi
şuierând de la rădăcina etichetelor muzeale

ca şi când
un întreg popor
s-ar fi târât în genunchi
pe un drum de sticlă pisată
şi asta mi-a amintit
de farul acela cu raza lui de lumină
ce obosise călătorind peste ape
şi, mai jenat ca niciodată,
am simţit nevoia simplă de a-mi culca obrazul
în culcuşul acela de pradă vânată
unde coşmarul îşi are numele sale
extrem de sonore
şi unde
îşi da duhul noaptea sălilor muzeale
din lume

of! nu credeam că se poate şi mai singur
decât singur pe lume
stam strânşi unii în alţii
şi fiind noapte ne priveam toţi trei
ca într-o oglindă

în singurătate
inima mea de javră
începuse a tremura ca varga
întunericul parcă îmbătrânise un pic
şi odată cu el,
alături de noi
cu ochii uimiţi ieşiţi din orbite
se stingea fără vise
şi ultima noapte albă a muzeelor lumii.

(din vol. Voinicul în piele de javră, Iaşi, Editura PIM, 2015)

căderea

din nou
firimituri pe coaja albă de hârtie,
din nou
moartea târându-şi trupul prin albia lunii
privită ca renunţarea
umbra sa pare o năframă voievodală.
la durere
se participă fără zgârcenie,
nu-i aşa?
din tot sufletul,
cum numai voinicii ştiu s-o facă
la vreme de beţie şi de nuntă
vin toate deodată
cu neamuri şi scroafe,
până şi judecăţile
au modul lor elegant
de a-şi da arama pe faţă
sigur,
fiecăruia i se va dărui
numai atât cât a înţeles
după sunetul inimii sale de javră
cât a adunat şi cât a iubit
zbaterea,
trecerea,
înălţarea
pe sânii lumii,
pe propriile braţe,
pe faţa tuturor celor ce nu au contenit
a contempla nepăsători,
în tăcere,
căderea

şi apoi,
în câtă pâine să te preschimbi Tu, Doamne,
când viaţa, aici, nici vie nici moartă,
umilă prihană,
ca o pasăre plânge în mâna vânătorilor ei?

o haită de lupi cât o mie de săbii
îmi aleargă prin sânge!

(din vol. Voinicul în piele de javră, Iaşi, Editura PIM, 2015)

... ca norocul de rar

de câte ori reuşesc să prind o fărâmă din cel care sunt
de sub tăişul de umbră al apelor murdare
şi reflectez cu ochi ieşiţi ca de melc
printre zăbrelele colţilor de rechin
la lumea ce acum mă ascunde, ce mă aruncă
pentru a mă frânge deasupra talazurilor vieţii
nu pot mulţumi îndeajuns zeilor
şi plâng de fericire!

zilnic, pe nemâncate, delicat,
meticulos sub ghilotina lunii
ca un grădinar cu trandafirii săi
plivesc răbdător din blana mea de javră firele lăsate-n urmă
de hoarda hienelor cu faţă de om
-ce spaima ciudată despică apele?! -
sub greutatea lor
inima mi se frânge ieftină şi proastă ...ca pâinea
... dintre noi câţi or mai fi în viaţă?
cât abur tot atâta sânge!
dar eu am o patimă uriaşă,
de pământ norocos în mijlocul furtunii

şi ca o insulă fără astâmpăr mă simt
nu mă opresc la zgomotul valului
şi continui să dansez
subţire
elegant
pe marginea asta de hârtie
îngustă ca o lamă de cuţit
într-o lume dezlănţuită
într-o lume născând neîntrerupt
valuri
numai valuri,
şi hiene...
în spectacolul naufragiului de trupuri
desprinse
şi de vise
dansez, dansez, dansez
şi nu pot mulţumi îndeajuns zeilor
pentru că ştiu şi văd cât de sigur mă-ndrept spre tine-
Promontoriu al Prieteniei Veşnice!

(din vol. Voinicul în piele de javră, Iaşi, Editura PIM, 2015)

am autor, caut text

ce norocoşi sunt unii plecaţi în căutarea autorului!
o, Doamne, ce norocoşi sunt
viaţa, sigur, nu e o femeie cinstită
şi mă-ntreb oare ce mănâncă
dimineaţa, la prânz şi seara
– oh, nu! nu, viaţa!
ei îi cunosc bine meniul
şi colţii înfipţi adânc din umăr până-n inimă
oare ce beau ei,
cei cu textul mereu la îndemână?
ce beau ei când este lună plină?
şi lună plină e în fiecare vineri
– mie aşa mi se-ntâmplă –
şi inimii mele de javră străină
mereu, numai şi numai vineri
ca-ntr-un carusel
cineva se ocupă
de tot ce urmează chenzinei
şi e musai „de verde”
cum verzi îmi par cuvintele toate

coborând peste mine

în şuvoi de lumină

necoapte

virgine

în fiecare vineri când e lună plină.

(din vol. Voinicul în piele de javră, Iaşi, Editura PIM, 2015)

inima mea

zorii au fost azi aşa: negri
dacă-mi plimbam un singur deget
pe sticla fumurie a ferestrei
ca să privesc afară
la urmă îmi rămânea agăţat de el
un om mic
negru
cum mi s-a mai întâmplat odată
jucându-mă pe geamul unei cârciumi
la Copşa Mică
ochii îi erau mari, de cărbune,
trupul rotunjor
şi era tot numai şi numai zâmbet
ar fi semănat cu un om de zăpadă
dacă zăpada ar fi fost neagră
ori,
dacă zăpada ar fi fost roşie
ar fi semănat tot cu un om de zăpadă
cum am văzut că păşesc sfinţii şi pruncul Isus
în Ţările Americii de Sud
dar eu eram trist
şi nu înţelegeam
ce motive avea să-mi zâmbească aşa,
taman azi
când zorii erau atât de negri
şi ca să mă-nveselesc puţin
am făcut ce fac toţi copiii:
l-am luat cu mine într-o călătorie
şi împreună
am desenat pe geam o inimă mare
vai! n-o să vă vină a crede
primul care a venit să ne vadă isprava
a fost cerul
şi era atât de albastruuu!

...imediat după el, în mijloc, a apărut
şi soarele

... şi toate astea în pofida
conturului negru al inimii mele.

(din vol. Voinicul în piele de javră, Iaşi, Editura PIM, 2015)

lecţia de istorie

„Pitatagoreicii spun că geometria a fost
dată în vileag în felul următor:
unul dintre pitagoreici şi-a pierdut averea,
iar după ce i s-a întâmplat aşa i-a fost dat
să se îmbogăţească cu ajutorul geometriei.”

Vita Pythagore 245, Iamblichos

Am construit o casă: „Itaca”
ultima baricadă
ultima fortăreaţă
azi şi pentru viitor
pereţi mari, camere multe...
ei, nici chiar aşa de multe
şi în pod l-am îngropat pe bunicu’, Doamne, iartă-mă!
în sicriu de nuc şi cu cruce celtică la cap
din piatră
din piatră neagră şi dură
fără sunet, fără apă
ca pe un rege nordic.

mâine
va fi duminică
duminica bunului Dumnezeu
în care El s-a odihnit
da!... dar eu nu sunt El
şi la orice nuntire a neamului meu
nu a căzut nicio stea
ba, dimpotrivă,
toate au stat ţepene şi vii,
cu ochii ieşiţi din orbite
ca becurile de 12 V
din instalaţia electrică a pomului de Crăciun
de aceea,
încă din zori voi începe a bea amarnic
şi voi mânca flămând,

flămând ca un lup fără lună
ca un lup fără haită
până în noapte
în noaptea curvă – mireasă nepoftită
cu neamurile şi surorile spiritului din care mă trag
şi pe care nu i-am cunoscut
şi nici nu i-am înţeles vreodată
iar din prispa casei,
precum câinii în prăsilă
pruncii lor mă vor privi uimiţi
dornici vor plânge
înainte să-nveţe lecţia unchiului lor
unchiului lor brun
iezuitul cel mare
conchistadorul îngâmfat şi plin de galbeni zornăitori
întors din înalta străinătate
a cărui urmă se umple
clipă de clipă
ceas de ceas
de-o pulbere fină, de-o mireasmă de aur...
...am dormit
somn fără vise
somn greu
fără dobândă
nu am nimănui de dat niciun raspuns
şi luni înainte de răsărit m-am trezit ca nou botezat şi am turnat gaz

Gazzzz,
pe vorbele toate
pe vorbele lor

pe vorbele mele cărora le uitasem şirul
pe vorbele tuturor cărţilor mincinoase
şi pe papura casei mele dobrogene
care arăta
ca o fată în zori trecută în zapisul de divorţ

iar în grădină
pe când mă plimbam cu restul de gazolină

am dat nas în nas cu visele mele din adolescenţă
şi ca să scap
le-am semnat şi lor în grabă un cec

pe care am scris cu litere de tipar doar atât:
GAZZZZZ!!!

Soarele nu m-a trădat
şi exact la 6 şi 28 de minute
a fost acolo cum mi-a promis
şi mi-a zâmbit
i-am zâmbit şi eu
ne simţeam amândoi liberi sub cerul mare
albastruuuuu
ca doi tâlhari într-o răscruce a Deltei
– numai Panait ne mai putea auzi-
cădeh, eram prieteni vechi de 40 de ani
şi de emoţie clipper-ul meu occidental
văzându-l s-a pierdut cu firea
s-a scăpat pe el! ce mai tura-vura
şi la toate astea
a răspuns printr-un fior magnetic
şi gata a fost
flacăra a cuprins ca într-un joc toată băşcălia
.....
Itaca a devenit trecut
eu, emigrant
şi timpul n-a mai găsit alt loc pentru mine
decât făgaşul lipsit de onoare şi fără vinovăţie
al istoriei postrevoluţionare
a României.

(din vol. Voinicul în piele de javră, Iaşi, Editura PIM, 2015)

“câine de soi caut stăpân mai bun”

nu ştiu din ce pricini... dar m-am calificat!
şi pot, azi, să vă confirm
– în deplinătatea facultăţilor mele mintale –
că sunt ogar
pe scurt, ogarul lui Dumnezeu
deseori,
acesta mă foloseşte în “petrecerile” Sale juvenile
recunosc- deloc frumos,
şi de cele mai multe ori rânjesc prosteşte
cu buza umflată în lumina lumii
dar asta nu ar fi nimic
se spune că dincolo de “toate” ar exista ceva inedit,
un fel de pedigree
umblând năuc prin venele mele,
vedeţi bine,
de aceea şi sunt cotat ca un ogar de soi...

eu vă iubesc! – iertaţi-mi dezinvoltura-
a devenit ca un instinct,
unii îl numesc “falsitate”,
alţii îi spun “sentiment de apartenenţă,
corelativ la umanitate”,
nu ştiu,
precum confraţii mei canini
sunt tot ce s-ar putea numi mai ”dulce”
un lucru însă mă face ... oare să vă spun?!
TRIST, da’ trist rău...
că tot ce ademenesc,
tot ce iubesc
-aşa fără de prihană (cum pică bine la unele texte),
iertate, fie-mi păcatele de câine !-
Domnul, stăpânul meu, ucide şi-şi aduce în casă prada

e plină sala de trofee
răsună de triumful său de vânător.

(din vol. Voinicul în piele de javră, Iaşi, Editura PIM, 2015)

cântec

nu am avut prieteni...ştii bine
doar cuţite la masă
stându-ne alături cu aerul cel mai nevinovat
şi furculiţe şi linguri din prun uscat
urmate de zeci de confeti
un carnaval
asta ne amuza teribil
aşteptam umăr lângă umăr
odată cu noi lumea să explodeze dintr-o clipă în alta
dar nu...

am crescut săraci într-un cartier bogat,
hrăniţi de mistere
nici azi şi nici ieri nimic nu era la fel...
ne minunam în fiecare dimineaţă
ca doi feţi-frumoşi
de forţa lucrurilor în viaţă
pe-atunci nu ştiam cum se nasc visele,
părinţii nici ei

ca plopii pe stradă

nevinovaţi şi drepţi

îmbătrâneau cu mâinile-n sus

toamna prin oraş îşi anunţau dispariţia

fire albe purtate de vânt

pierdute

ne intrau în gură

scuipam,

uitam

şi eram iarăşi veseli

– priveşte acolo! îmi spuneai

...oh! ai mai văzut aşa ceva? da uite...

– unde? ..

– acolo! oamenii încă mai dau semne de

viaţă...

– wow!

– vinoooo!

şi câte minuni nu se iveau chiar din marginea blocului!

BOGAT ORAŞUL TOT SE ÎNVÂRTEA!

noi încercam să prindem din fugă
cât mai multe sensuri
ca într-un puzzle,
cât mai multe sensuri
tu purtai un echipament special
– un fel de costum de astronaut gen Sputnik
din care ţi se vedeau numai ochii verzi ca marea
eu înotam în lumina lor ca Omul din Atlantis
fără să-mi pese
steaua Chinei strălucea galben
cusută pe buzunarele jeanşilor mei evazaţi
Pământul abia de se zărea
Dunărea ni se mutase şi ea în călcâie
peste oraş plângea ca o salcie proastă
şi toate ar fi trebuit să ne obosească nespus
dar nu...

la cinematograful din cartier rula filmul
indian „LANŢUL AMINTIRILOR”

nu aveam timp de minciună

nici de ură

dar nici de iubire

altfel, desigur, citisem amândoi în acel aer

tot ce se putea citi şi ne simţeam zei...

Oh, Van Gogh!

tu, cu florile tale

precum chiparoşii de semeţe

cum n-ai putut să laşi neatins mitul?

cât te urăsc!

venind după tine,

ce-i mai pot dărui acum iubirii mele?

fiară hulpavă...

pînă şi tu m-ai trădat!

(Din vol. Voinicul în piele de javră, Editura PIM, Iaşi, 2015)

geaca galbenă de fâş

viaţa se anunţa radioactivă
îşi îmbrăcase iarăşi geaca ei de fâş galbenă
nu mă întrebaţi care
eram pe stradă când a trecut pe lângă mine
ploua teribil
veneam de la muncă
şi nu dădeam un ban pe ea
i-am auzit doar materialul impermeabil
trecând pe lângă mine
fâş, fâşşş,
un sunet pe care îl ştiam de demult
apoi,
oricât m-am străduit, n-am mai auzit nimic.

(din vol. Voinicul în piele de javră, Iaşi, Editura PIM, 2015)

despre viaţa ca spam sau... cum doriţi dumneavoastră

ce aproape vă simt
şi cât de mult vă iubesc, dragilor,
cu toate că nu vă cunosc
dar cum altfel?! ...
mai ales, pe dumneavoastră
stimată doamnă/dommnişoară
ştiţi, ieri v-am zărit id-ul pe facebook
strălucind ca un blitz peste o mare de like-uri
aveaţi aerul unui copil răsfăţat
...sau poate doar mi s-a părut

şi ce nume exotic, ce nume frumos aveţi
cu el odată aţi fi putut culca la pământ
o pădure-ntreagă
ca-n depărtata Tunguskă
cine nu v-ar fi urmat atunci şi cu ochii închişi
când eram cu toţii rebeli
la auzul unui singur cuvânt
tremuram ca plopii de şoapte
cu noaptea pe noi
şi dintre toţi
cea mai sensibilă rămânea ea
de frică nici nu ştiam cum să-i mai vorbim
trupul ei transparent şi lichid ca apa
din nimic exploda ca dinamita la soare
eu abia de mă puteam abţine
să nu ţip de fericire
zburam amândoi oriunde
cine de-acolo s-ar fi întors pradă şi viu înapoi?!

...oh! cât de greu îmi este
să ascund încă şi-acum
viaţa de viaţă s-o ascund!

nu, nu! nu vă gândiţi
stimată doamnă/dommnişoară
cărţile în sine n-au nicio vină
în ţara asta
fiecare s-a hrănit flămând şi a crescut sărac
– mărturia cea mai grea vine întotdeauna la urmă –
cu tot ce s-a ivit
acum e târziu
şi-n ani regretele şi-au pierdut din poezie
noi n-am citit când trebuia literatură bună!

de aceea şi oftez de fiecare dată, citindu-vă email-ul:
– How do you do, my love?
„vă mulţumesc frumos!" – răspund în gând
cutremurat ca un poet citit
„azi sunt puţin mai bine!"
stimată doamnă/domnişoară,
atâta duioşie cum e cu putinţă?!
de atâţia ani vă ascult uimit
– ...fancy a cuppa, my angel?
şi eu încă, încă, nu vă pot răspunde!

(din vol. Voinicul în piele de javră, Iaşi, Editura PIM, 2015)

ascunde, poete, întristarea

ascunde, poete, întristarea
acceptă nevolnicia fiinţei tale,
cum ai accepta orice plecare
din pliurile existenţei tale

a venit timpul să ieşi în cetate
măsurând întristarea
cine să mai creadă în tine?
soarele
o vară numai despre asta şi-a vorbit
dar tu, nu
nu şi NU!

singur
umblând prin spaţiul timpului tău
cu valijoara de hârtie
şi cele câteva gânduri care abia mai amintesc de tine

te consolezi

(deşi viaţa pare că îţi derutează paşii)

cu privirea pierdută

înspre buchetul tău de femei galbene

din glastra închipuirii neastâmpărate

se revarsă peste pieptul tău

numai ţărână

e pamânt dar tu strigi şi te bucuri: apă, APĂ!

„florile au întrecut eternitatea”, îţi spui

şi ăsta ţi se pare un vers reuşit,

suficient

într-atât încât cu dor şi pasiune

nu încetezi a măsura nepăsarea

ascunzîndu-le tuturor

gustul tău pentru oameni

iubitorule,

păcatul tău de moarte are de-acum un nume exotic: webul

ai devenit de nerecunoscut,

ce tigru flămând se hrăneşte cu ceară?

tu,

cel mai bun dintre toţi extratereştrii...

va purta minciuna şi numele tău?

ori... ba?

odată, puteai aşeza pe culori şi reflexii

toate frunzele toamnei

încrezător în spiritul dovedit temerar

acum scufundându-se,

acum revenind de sub ape...

ce e iubirea, poete?

stau pânzele tale în văzul tuturor

acoperite de cuvinte

doar geniul te desparte

de Toulouse-Lautrec

însingurat mincinos

cu lentila ta şlefuită

în piaţă nu mai poţi încânta nici o umbră

cariu în lemnul iubirii

ascuns

singur

tăcut

din ce în ce mai politicos
cu durerea pe neauzite
rabzi şi râzi cu visele şi cărţile tale
când plângi, vorbele te trădează

of, falsificatorule de cuvinte
Dumnezeu te-a luat chiriaş din milă
invenţie teribilă a rafinamentului în artă
eşti tu, Poetul, care a uitat de cetate

amarul tău de fiinţă nevolnică,
priveşte-te în semenul tău de pe stradă
şi învaţă!

(din vol. Voinicul în piele de javră, Iaşi, Editura PIM, 2015)

ca norocul de rar

de câte ori reuşesc
să prind o fărâmă din cel care sunt
de sub tăişul de umbră al apelor murdare
şi reflectez cu ochi ieşiţi ca de melc
printre zăbrelele colţilor de rechin
la lumea ce acum mă ascunde,
ce mă aruncă
pentru a mă frânge
deasupra talazurilor vieţii
nu pot mulţumi îndeajuns zeilor
şi plâng de fericire!

zilnic,
pe nemâncate,
delicat,
meticulos sub ghilotina lunii
ca un grădinar cu trandafirii săi
plivesc răbdător din blana mea de javră
firele lăsate-n urmă
de hoarda hienelor cu faţă de om.

-ce spaima ciudată despică apele?! -

sub greutatea lor

inima mi se frânge ieftină şi proastă ...ca pâinea

... dintre noi câţi or mai fi în viaţă?

cât abur tot atâta sânge.

dar eu am o patimă uriaşă,

de pământ norocos în mijlocul furtunii

şi ca o insulă

fără astâmpăr mă simt

nu mă opresc

la zgomotul valului

şi continui să dansez

subţire

elegant

pe marginea asta de hârtie

îngustă ca o lamă de cuţit

într-o lume dezlănţuită

într-o lume născând neîntrerupt

valuri

numai valuri,

şi hiene...

în spectacolul naufragiului de trupuri

desprinse

şi de vise

dansez, dansez, dansez

şi nu pot mulţumi îndeajuns zeilor

pentru că ştiu şi văd

cât de sigur mă-ndrept spre tine-

Promontoriu al Prieteniei Veşnice!

(din vol. Voinicul în piele de javră, Iaşi, Editura PIM, 2015)

din peripeţiile sfântului Gulliver

haideţi să vorbim despre lucrurile noastre sfinte
particulare şi intime
punând mâna pe rană,
(mâna, când e cuţit, când e pradă)
haideţi să ne simţim acasă,
concitadini,
cetăţeni puternici împreună cu 96 % dintre noi
care sunt antisemiţi, rasişti, şovini.
nu e uşor
patria, niciodată, nu s-a dovedit a fi o plapumă moale
să ne aşezăm, aşadar, lângă focul din vatră al străbunilor noştri
şi să ne privim în ochi fără prea multe cuvinte:
eu sunt singur, tu eşti ungur
imediat se face frig!
când ultimul ţigan
ar putea deveni vers iubit într-o lume de proză
ce luciri ar căpăta absenţa!
în România cuvântul ori e gheaţă, ori e piatră
parcurgând aerul dintre noi
cu plumbul în vene
cineva îmi şopteşte
că sunt plecat dintr-o directivă greşită
şi că Bucureştiul tolerează altfel de gesturi acum
deci...
mult mai bine ar fi să vorbim despre gay
şi despre viaţa lor intimă

moment în care toţi,
dar absolut toţi,
ne vom jura de complezenţă
că avem cel puţin doi prieteni printre ei.

şi toate parcă-s desprinse din peripeţiile Sfântului Gulliver
noul secol ne va înghiţi cu fruntea deschisă
eu beau neîncetat din paharul neîncrederii:
îmi cunosc bine conaţionalii

nici un român n-ar trăi liniştit
lângă farfuria „murdară” a unui hindus
şi câţi nu i-ar strânge de gât dacă li s-ar permite

vai, vouă
vai, nouă – lume închisă
alfabetul iubirii se-nvaţă din casă
pragul e trist
crucea-i pe masă
plopul urăşte salcâmul din preajmă...

altfel,
toate sunt cum au fost
„şi plângă poeţii poema lor vană”*
banul e viu, e isteţ
în inima noastră iubim rotunjimea
maxim profit, deplin interes
ce mai contează?
aceiaşi stăpâni infailibili acasă.

*George Bacovia, Poemă finală

(din vol. Voinicul în piele de javră, Iaşi, Editura PIM, 2015)

un pohem cât un pachet de ţigări

„Stăruim!

Consumul excesiv de tutun încetineşte

rata de creştere a şeptelului de bovine!”

*(*dintr-un raport medieval al Nunţiului Papal din Indiile de Vest, sec al XV-lea)

nu-mi aduc aminte când
şi nici cine mi-a zvârlit pachetul ăsta de ţigări sub nas...
pe vremea aceea
nu începusem să mă gândesc serios la fumat
nici măcar aşa, ca la o posibilitate:
să stau întins pe iarbă, vara, sub un copac,
să fie duminică,
tot soarele afară,
raiul aproape
şi eu să-mi imaginez totul
ca şi cum m-aş fi gândit la o femeie
cum altfel
abia înfiinţat să mă pot apropia de o idee absolut necunoscută
...să facem cunoştinţă :
– bună! eu sunt Man,
(întind mâna)
tu cine dracu eşti de trebuie să-mi pari necesară?
Doamne, înnebunesc!

...trecut în şeptelul tău
de fumători şi nici măcar nu mi-am dorit
sau
măcar să fi ştiut la ce mă pot aştepta
chiar şi aşa,
fără iubite şi fără fanfare tot ar fi trebuit să ştiu dacă e de bine sau dacă e de rău
dacă e moral sau imoral
dacă i-aş putea face faţă fără să plâng
ori,
dacă aş putea plonja gol-goluţ
în matca fierbinte a zilelor mele
direct şi fără fisuri de menisc

Ah, dacă aş fi ştiut, dacă aş fi ştiut!

ori
dacă aş fi putut măcar alterna
fără regrete, fără durere
fumatul intens cu jogging-ul
pe coridorul de zbor al unui aerodrom în plină viteză
sau cu o porţie de vid
sau cu o bucată mai dulce dintr-un cais
sau cu pierderea prietenilor, ori a soţiei
şi a tuturor normelor revoluţionare
sau cu „băgatul în vene"
ori cu băutul în pauzele de masă
şi dintre blocuri
înainte şi după
sau dacă măcar aş fi putut „trage pe nas"
încât să pot da frâu liber unor extrem de reuşite cerculeţe de fum
fără să supăr pe nimeni în jur

şi asta să fi fost toată Olimpiada mea pe viaţă!

ori
să fi putut cumva fenta şi să fi tras mai puţin în piept
fără riscul acestor puternice acumulări de noxe
în alveolele căptuşite cu piele de căprioară ale plămânilor mei
poate atunci şi Universul s-ar fi poziţionat
o ţâră mai bine (vorba ştiu eu cui)
chiar dacă în inimă aş fi primit în continuare
deversarea stupidă a surplusului de nicotină
noapte de noapte,

cu tona,
numai chimicale,
şi pe deasupra scâncetul ăla de hienă
al reproşurilor înlănţuite şi al orelor înecate
din exasperare în fum până la obnubilaţie

Ah, dacă aş fi ştiut, dacă aş fi ştiut!

sau măcar dacă aş fi înţeles de la bun început
ce dezastru provoacă dependenţa
precum visul utopic,
mila şi indiferenţa asociată la răutatea lumii,
sau măcar dacă nu mi s-ar mai fi umplut zilnic tolba cu deziluzii
până la cota de avarie:
depresie, nebunie si crimă
şi aş fi putut opta la final de act
între două variante de cancer şi o doză ''strung" de amfetamină

dar nu!
prea multe sunt la care Tu spui: Nu şi Nu!
la toate câte sunt de gândit, de rezolvat
şi de suportat
şi asta dintr-o dată şi fără resurse

Of!, sunt un sărman fumător !

cu o singură "unghie" pe zi
jocul ăsta lipsit de fairplay o să-mi macine nervii
până vor deveni pudră
şi nici măcar nu mi-ai imprimat pe ambalaj
numărul de cuie disponibile
- nimic nu mai poate fi adăugat
doar consumat-
şi eu cum să-mi pot organiza viaţa,
orele de muncă,
pensia
şi tot ultragiul
şi ce să aleg şi ce să las deoparte
din „sentimentul tragic al vieţii"?
...de el aş putea uşor să mă dispensez
ca şi de multe alte gogoriţe intelectuale
de parca eu şi cu animalul inimii mele
am fi dispuşi să murim, aşa, politicos şi lipsiţi de rezerve!

apoi imaginea aceea sinistră şi insinuarea din textul anti-reclamă :

„Fumatul dăunează grav libertăţii şi frumuseţii
mersului bun al circulaţiei în jos şi în sus
la stânga şi la dreapta
şi mersului pe loc
precum şi sentimentelor
fiilor
părinţilor, nepoţilor şi chiar şi
ale stră-strănepoţilor în egală măsură”

şi asta în timp ce Tu continui să-mi vorbeşti tainic,
despre rostul unor lumi suprapuse
şi despre asumarea singurei libertăţi posibile

.....**fuck** *(text missing)* ....

Ah, Doamne! Dumnezeul meu nedrept,
ar fi trebuit să te naşti copil
şi nicidecum bătrân
atunci şi numai atunci
am fi avut amândoi un numitor comun.

(Din vol. Voinicul în piele de javră, Editura PIM, Iaşi, 2015)

vorbind despre fluturi (Blue Eyed Sailor)

Suntem RARI, FRUMOŞI, MAIESTUOŞI,
TRIMBULINZI...

albinele de dragul nostru fac miere şi mor
suntem inimaginabil de rari
ceva între gâze şi spiriduşi
cu degetele de la o singură mână putem struni
ca pe o harpă
umbra întreţesută în adânc a zecilor
de suflete ascunse

suntem frumoşi
nu cerşim
indescriptibil de frumoşi
suntem ca Frida şi Diego
numai ca tu nu ai mustaţă,
iar eu nu mă înfrupt din cadavre
dar chiar şi aşa.... în ciuda acestor carenţe
se pare că o lume întreagă ne divinizează
şi tu bucură-te, bucură-te Eva nopţilor mele albe
că atâţia credincioşi ne poartă chipul tatuat pe cochiliile lor de sidef
noi care am respirat aerul ăla îmbâcsit
de praful de puşcă al archebuzelor spaniole
din vecinătatea zeului Montezuma la Tenochtitlan
şi am făcut dragoste în timpul revoluţiei din Mexic,
zece ani cu aceeaşi pasiune,
când cu doi pesos orice gringo
îşi putea cumpăra un cal, un Wincester,
o bandulieră grea de păcate
şi sufletele a două sute de ţărani
umbrite sub sombrero de foame...
Viva Zapata!

şi suntem maiestuoşi, vezi bine,
din moment ce în fiecare dimineaţă
ca să ne putem dezmorţi oasele reumatice
reuşim cu siluetele noastre
să ridicăm puţin câte puţin
milimetru cu milimetru
tulpana cerului
dezvelind picioarele Domnului
mama ei de anatomie divină şi lirică !
mai mult o broderie transparentă
de sânge şi nervi fără scăpare
nu degeaba se spune că
de grija noastră
tremură sub smalţ cobaltul porţelanului de Sevres
din serviciul reginei Angliei
da, da, ai auzit bine! nu e o poantă
aşa, bătrân şi cu mintea rămasă printre
curcubeiele de lumină ale secolul al XVIII-lea
el încă mai denotă o remarcabilă conştiinţă
(avea dreptate Proust când povestea)
de aceea ţi-am şi spus
să căutăm după moarte găzduire
în una din marile colecţii ale lumii

suntem trimbulinzi
si daca n-am avea o inimă atât de grea
o singură vocală
ne-ar putea arunca taman la limita universului
într-atât suntem de uşori, vulnerabili
şi pe cale de dispariţie!

dar ţie nu-ţi pasă
zău, că nu-ţi pasă
râzi, râzi şi cu nonşalanţă
risipeşti prin pulberea oricărui drum
şi în dreptul oricărui drumeţ
argintul slovelor tale
toţi şi-au făcut coliere de piatră

din secundele timpului tău
chiar şi atunci când te invit să muşcăm
din norii de gheaţă
– privindu-ţi pofta de viaţă – mi-e frică să nu te pierd
într-atât îmi eşti de dragă, copilă nebună
şi ăsta e un sentiment mai rău
ca după moartea lui John Lennon
dacă îţi mai aminteşti

şi … da,
lumea a început cu noi
şi cu noi odată îşi va face şi ea valiza în grabă
iar universul de care aminteai într-un poem
va înceta să mai tuşească
se va subţia începând de la bază
şi în numai o vară
pământul va arată deplorabil
ca o gară deraiată
cu trupul bătrân schilodit printre şine

FERICIŢI …
„oamenii mai curând ne vor ierta o crimă
decât …”
de aceea îţi zic: „Hai, s-o facem !”
(suspansul mă disperă,
niciodată nu am avut răbdarea
să privesc un film cap-coadă)
putem termina acum … într-un mod festiv
cu lumânări şi cu tacâm de argint
plămân rablagit lângă plămân tabagic
vom muri spate în spate
aici, pe masa asta de disecţie a poemului
cu o unică şi ultimă respiraţie
vom apăsa fredonând
butonul fast-forward până la capăt
…ca dintr-o icoană făcătoare de minuni
sub bisturiu din piepturile noastre
– al tău

din marmură albă ca zăpăda eternă a muntelui Salkantay din Peru
– al meu
din marmură neagră ca durerea învinsă a lui Makeba trăind departe de Africa
vor ţâşni numai zboruri…. zboruri
Multiple, Desăvârşite şi Împerechiate Zboruri
toţi zeloţii vor spune ‘‘Ooh ! …oh!‘‘
şi ‘‘Oh! ‘‘ se va numi toată înţelegerea lor existenţială
de-acum îi vom lăsa să se adape
noi nu le vom mai spune nici pâs

cuminţi şi zâmbitori
…NE VOM URCA PE GENUNCHII
BUNICILOR NOŞTRI.
din nou
tu vei avea trei ani,
eu, şase
o vârstă numai bine aleasă
Si bemol- urilor cântărilor din noua Casă.

(din vol. Voinicul în piele de javră, Iaşi, Editura PIM, 2015)

Acvila timpului Tău o cer!

copilului meu

dă-mi, Doamne, acvila timpului Tău

secunda dintâi ţi-o cer

cu ea să-mi pot spăla ochii şi auzul de minciunile lumii;

să pot şlefui suprafaţa tuturor lucrurilor

care m-au lovit

sau iubit şi urât

până când totul va deveni din nou

cuib curat din marmură albă

pentru pasărea Ta măiastră.

(din vol. suntem cameleoni, 2016, dedicat momentului #colectiv)

aprins pe marginea scrumierei

mă uitase de toată sila şi mila aprins pe marginea scrumierei

mirosind a pământ reavăn şi a moaşte de sfinţi

nu era zi în care să nu-i strig cât mă ţinea pieptul şi gura :

"boşorog senil, nu-ţi mai bate joc!

fumează-mă

ori stinge-mă odată cu pompieristica ta cântare de îngeri "

se prefăcea că n-aude

eu eram sigur de vocea mea

el nu zicea nici mâr deşi locuiam în aceeaşi odaie.

chiar şi cei mai încăpăţânaţi dintre noi

înţelegeau cum vine treaba asta

cu figurile de stil

şi cu reinventarea în cuşcă a frumuseţii lumii;

ardeam neauziţi toţi,

batjocoriţi, minţiţi, în chinuri,

neştiutori până la demenţă

emoţiile ne părăseau şi ele

ca un abur se ridicau din carnea noastră

având *aerul* jignit al unor poeme ucise.

(din vol. suntem cameleoni, 2016, dedicat momentului #colectiv)

bătrânul mayaş de culoarea mării închise

*motto: **"Le-le Yaman!***

iubirea mea,

soarele a atins muntele Ararat"

(cântec popular armean)

de câte ori visez
de atâtea ori te pierd
de câte ori te pierd
de atâtea ori suspin
acelaşi sentiment
ţara mea - salamandră de lut-
ochii tăi de jad
peşte captiv al tăcerii
prin rănile tale trec înot
seceta trupului tău
ucide orice foc.

de câte ori trăiesc
de atâtea ori blestem
de câte ori blestem
de atâtea ori te pierd
acelaşi sentiment
insula mea de comori şi vânt
salamandră de lut
ochii tăi de jad

pieptul ofilit
zorii arşi de vin.

de câte ori mă-mbrac
de atâtea ori te pierd
de câte ori te pierd
de atâtea ori tu taci
doar hainele-şi vorbesc
salamandră de lut
ochii tăi de jad
zâmbetul tău
culoarea mării închise

...

bătrâne mayaş,
paznic neînfricat
al iubirii şi inimii mele,
spune-mi:
de câte ori se moare
şi de câte ori
se-ngroapă un om lipsit de ţară?

Bătrânul mayaş nu scotea niciun cuvânt. Şedea îngândurat pe-o piatră cu moartea dezgolindu-l bucată cu bucată, fâşie cu fâşie, vertebră cu vertebră. Îmi asculta doar paşii cum se duc şi revin, atent. Extrem de atent. Sub tălpile-i goale, înnebunite de lumină, prin nisip, călătoreau ca mercurul, banchize rubinii de sânge. Aici îi era mâna, aici îi era şi jungherul. Şi inima: a lui şi a mea... cine să spună care va ceda prima?!

(din vol. suntem cameleoni, 2016, dedicat momentului #colectiv)

coridă cu lună

motto*: "cine pe cine minte?" (zicere)*

să iau taurul de coarne mi-am spus hotărât
azi există atâtea motive,
lună plină
lumina pare şi ea un pic mai decisă
" *altfel la ce bun poetul în vreme de secetă?!" (1.)*
şi de ce numai ei
când ar trebui lăsaţi mai degrabă
în câmp deschis
ori rezemaţi de ziduri de piatră
să cânte mereu numai şi numai femeia
aşa că am pus mâna pe lună
şi am coborât-o la mine-n ogradă
la început mă privea ironică, strălucitoare,
din jumătatea ei blondă, dar i-am arătat eu ei
"cum se leagă ciobanii,
şi se pradă cârlanii" (2.)
îmi doream nespus să o chinui
ca pe hoţii de cai să o chinui
cumplit
pentru toate insomniile mele
pentru toate verbele mele nereuşite
să-i pot privi în ochi natura învinsă
-dacă avea vreuna temătoare-
parşiva se făcuse mică, mică
din ce în ce mai mică
de puteam s-o dau de-a dura prin curte.
-asta am şi făcut-
din jumătatea ei nevăzută

se auzi muget ca de valuri izbindu-se-n piatră
şi bănuiesc
toată era numai şi numai un cocktail pe dinăuntru
iar eu aveam o sete haiducească de sânge
de-o săptămână numai apă,
numai apă băusem!
chestia asta o simţea şi el acolo, sunt sigur,
bâltâcâind turbat de furie
înecându-se în propria-i lume
şi ca să fiu cinstit
nu numai pământul
dar şi genunchii îmi tremurau un pic
însă ce mai contează
când vrei cu adevărat să prinzi taurul de coarne,
i-am strigat:
''Bestie de carne
ascunsă în trupul de umbră al lunii mele,
arată-te!"
bravam, evident,
înapoi oricum nu puteam da
întunericul se lăţise la piciorele mele ca o blană
şi eu rostogoleam trupul ei de lună
peste ierburi si case, peste coline şi sat
luna mea ca ţara mea,
cred că deja măturasem de cinci ori peisajul
când ea a pocnit ca un pepene
şi din inima ei peste piept mi s-a revărsat cu putere
o mare verde de umbre şi lacrimi
asta m-a dezechilibrat
şi-n cădere m-am lovit drept în inimă
când mi-am revenit lângă mine horcăia un copil
culoarea feţei schimbându-i-se repede.
....
''Şi la urma urmei la ce bun poeţii ?!"
am mai apucat să îngân înainte de-a leşina din nou,
-copilul semăna leit la chip cu mine-
Of, luna mea ca ţara mea!

1. Scrisoare domnului Holderlin, autor Octavian Paler
2. Salga (baladă populară culeasă de Vasile Alecsandri)

(din vol. suntem cameleoni, 2016, dedicat momentului #colectiv)

mi-a murit munca

azi mi-a murit stăpâna!

nimic nu anunţa dispariţia ei...

s-a trezit cu acelaşi chef de viaţă

cum obişnuia în fiecare dimineaţă

nimic nou până aici...

şi-a pregătit cafeaua ei neagră, înfiorător de neagră

pentru ea înviorătoare, pentru mine dezgustătoare,

de câte ori îi simţeam aroma

mi-aş fi vărsat şi maţele din mine

însă nu-i arătam, aşteptam cuminte la picioarele ei semnalul

pîinea de zi cu zi eliberatoare

din când în când îi dădeam de-nţeles că sunt viu

doar cât să ştie că mă pot umili cu entuziasm în viaţă.

banii-mi erau calculaţi la săptămână

şi ritualul ăsta ar fi ucis pe oricine

fuma întotdeauna numai ţigări fine

pe mine mă privea ironic

pe fereastră privea melancolic

peisajul era acolo, întreg, dispus, gata de tot efortul,

nimic care să-i dea de bănuit, niciun semn

sau poate era,

dar creierul ei rula deja în altă parte

gândindu-mi plenar ziua de trudă,

cât va cheltui şi cât va agonisi cu mine

pieptu' -i tresălta de bucurie

cu fiecare idee strălucită care-i venea

fumul, şi el, ce să facă?!

desena în jurul ei, reverenţios, doar cercuri olimpice

ca o inimă slabă

auzeam scrumul zbătându-se în cavitatea scrumierei

şi nu vă mai spun ce reverberaţie producea

tot acest consum în mine

ştiam că până la *impact* mai aveam exact 3 minute

încercam să le folosesc cât mai bine

visând stânjenei şi un parfum delicat de femeie.

deodată

Doamna a început neobişnuit să se agite

nu-nţelegeam ce-mi spune, scotea sunete noi

(viaţa mereu şi-a găsit primul novice în mine)

am ridicat privirea,

ţigara miraculos îi dispăruse pe undeva

bătrâna horcăia.

nu ştiam dacă era nimerit să latru sau nu

căuta *un sprijin în masă*

înregistram totul fără niciun sentiment

la fel şi ceasul din bucătarie: 6:28 a.m

lucrurile se-ncăpăţânau a avea greutate chiar şi aşa

mai ales pentru ea

după un timp s-a prăbuşit la podea

puţin a lipsit să nu mă lovească

m-am ferit

6: 29 de minute

acolo am mai privit-o

pentru ultima oară cred

timp de câteva secunde

(ceasul nu avea secundar)

după care ţeasta i s-a desprins de trup

şi din motive misterioase

s-a rostogolit spre mijlocul încăperii

cu zgomotul unei anvelope uzate

ceasul 6 şi 31 de minute

timpul era singurul de faţă

care nu se pierduse cu firea

asta-mi insufla curaj

6 și 45 de minute

nu cât să-mi pot schimba poziția

stăteam înțepenit și încercam să-nțeleg

7 si jumătate sau opt fără un sfert

eram liber

11 și 55 de minute

să mor flămând

trecut de ora două din noapte

în libertate.

(din vol. suntem cameleoni, 2016, dedicat momentului #colectiv)

jurnal de motociclist al cerului (I)

- prin ţara soarelui ce arde şi a poporului ce minte

unui sat dobrogean
cu nume de căprioară

motto: ***"Flash Gordon approaching!"***

hei, iată-mă, din nou, gata de drum
gata de o nouă cădere de o nouă revoluţie ca de o îmbătrânire rapidă
în neamul şi ţara mea jucând neîncetat şotronul sau leapşa.
tu, doamna mea dragă -iubire nebună de poet,
îmi vei îmbrăţişa iarăşi spatele ca un miriapod puternic
şi de forţa atâtor iubiri arse
hainele-mi vor mirosi a kerosen şi eu voi simţi că iau foc
:de la viaţă până la moarte
doar o nanosecundă ne desparte
şi-n mijlocul limbii ce o vorbesc peltic
vom tura amândoi motorul la maxim
cum bine obişnuiam odată:
fără frică sau milă dar şi fără de minte
zburând ca zeii acasă
ori ca doi navigatori interstelari
înnebuniţi fiecare după diorama celuilalt
muşcând şi făcând dragoste unul din altu' cu sălbăticie
printre stânci ascunse de curcubeie
şi printre roiuri aprige de meteoriţi.
: *zvârrrr -bum-bumm*
sau poate numai bumm!
Pe drum vor fi din nou poveşti de iubire crudă
răsărindu-ne în faţă ca iepurii

ori ca stâlpii de telegraf cu firele smulse
tu -panaceu suferinţelor şi dorinţelor unui popor de moluşte-
te vei vinde tuturor, fără deosebire, la bucată
eu voi fredona un...un fel de blues
vechi de când e lumea
despre înţelegere şi uitare
şi cu el voiniceşte
îmi voi şlefui speranţa până la lacrimă
-va suna fals
dar cui îi pasă în concertul păsărilor migratoare?!
motocicleta, şi ea, ce să facă?!
va dudui ca o locomotivă de bronz pe marginea unui basm albit de spaime*
sub o cupolă de gheaţă
la fel şi toate plaiurile tinereţii mele fără bătrâneţe
din foi de Havană cubaneză şi esenţă de rom de Jamaica
soarele ne va sfida al naibii de sus, roşu,
extrem de roşu
cum doar el ştie s-o facă
printre hultanii norocoşi de pe cerul melancolic de albastru
arză-i ogorul!

"Frumoasă ţară ai, băiete!" îmi vei spune atunci
prinzându-mi spatele şi mai cu tărie ca într-un cleşte de pară
şi cuvintele-ţi vor pleca cu ultimele adieri ale serii
şi cu soarele către miazănoapte
nimeni nu le va mai auzi, numai eu şi numai pe jumătate
restul va curge silnic ca pleava pe Dunăre şi de acolo mai departe
până-n veninul cobrei din Munţii Stâncoşi
oricum vom fi o pereche reuşită
eu tânăr, tu de o eternitate agăţată de şaua oricui
şi de spatele meu pe motocicletă
cine călătoreşte
călătoreşte numai şi numai cu moartea în contrapartidă
ca printr-o ţară ce arde de la începuturile ei poporul
sau invers
iar unde nu vom fi ajuns încă
oamenii vor inventa poveşti despre noi:

" *spun unii că ar fi trecut şi pe aici"*
ori "a fost unul care ar fi văzut-o, dar şi acesta a dispărut demult"
însă pe el, pe Motociclist, nu l-a văzut nimeni vreodată
deşi din cer mai răzbate
în nopţi de furtună
coborând peste sate
sunet surd de motor.

...şi din nou vor fi numai şi numai poveşti cu iz de kerosen
şi din nou tu, doamna mea dragă -iubire nebună de poet,
îmi vei îmbrăţişa spatele ca un miriapod puternic cu o mie de braţe
amândoi vom arăta ca-n poze interesanţi şi senzuali pe aceeaşi motocicletă
ca Yin şi Yang zburând
şi muşcându-se în oglindă
printre roiuri aprige de meteoriţi
neştiind deloc ce ne aşteaptă....
acolo...
în inima ta cititorule: ţara mea, poporul meu!

** din poemul" Hanibal" de Eugen Jebeleanu*

(din vol. suntem cameleoni, 2016, dedicat momentului #colectiv)

cocktail colectiv

respect # colectiv!

se ia un mojar cât inima ta de mare

se răstoarnă în el toţi anii de şcoală,

de muncă

şi cam tot ce ai învăţat de la viaţă

se amestecă bine apoi totul până la disperare

... până se face pastă

după care se adaugă un gram de pulbere fină

din toate replicile dragi de prin filme,

câteva refrene, bip-uri ...poate să fie şi un cântec întreg,

primul sărut de asemeni

jurămintele de care-ţi mai aduci aminte,

mersul împreună cu prietenii la bar,

prima ta băutură şi aura aerului de acolo

se taie-n în bucăţi cât mai mici

alături de fotografia bunicului căzut în război

-te rog, nu-i spune asta mamei!-,

din zgomotul tăcut al coridoarelor morţii din puşcăriile comuniste

poţi culege tăcerea (*adăugă şi imaginea lui Arsenie Boca dacă-ţi face bine*)

toacă mărunt înăuntru câteva titluri din "*Scânteia*"-oricare număr-

câteva versuri d-ale lui Ciurunga

şi o bandă de magnetofon cu ordinele de foc de la Timişoara,

plânsul mamelor îngropându-şi copiii în decembrie'89

urletul pieţei *la kilometrul zero,*

nu uita IMEDIAT DEASUPRA

să torni în formă lichidă

rânjetul lui Iliescu şi toată politica de mai apoi,

toată batjocura ***LOR*** precum şi câţiva dolari sau euro dacă ai prin casă,

(nu în sume mari) primiţi de la părinţi prin *western union*

stai liniştit infracţiunea ta va fi mică.

Adaugă fără să tulburi conţinutul, cu grijă, şi ceva culoare albastră

nu din steag şi nici din cerul zilei de-afară -ştiu albastrul de Voroneţ este inimitabil-

ia şi o bucată din rochia femeii bătută la mineriadă (acum în vârstă de 64 de ani)

eşecul tău în prima zi de şcoală va fi astfel şi mai puţin comestibil

din candelele Lunii adună mirosul de carne ucisă, arsă,

zilele tale toate ...strânse cu uşa până la pragul sinuciderii colective

amestecă **ÎN FINAL totul** repede,

până dai de **CULOARE**,

apoi cu o pensulă printre lacrimi

scrie pe fața unui ambalaj găsit la tomberonul din spatele blocului

atât:

 # colectiv

după care ieși în stradă și strigă cât poți de tare

către toți cei ce se ascund prin case și pe sub id-uri false pe facebook:

FUCK YOU ALL!

(din vol. suntem cameleoni, 2016, dedicat momentului #colectiv)

Colosul

uriașului meu MR55

voi nu v-aţi petrecut cu mine nopţile pe aceste înălţimi
şi din spinarea acestui uriaş de fier
n-aţi privit, cu mândria celui ce n-are ce pierde, spre bolta de stele
n-aţi dormit în braţele lui protejaţi de întuneric
şi nu v-aţi trezit la kilometri distanţă de casă
cu spaima unei zile noi
tensiunea din osatura lui voi n-aţi simţit-o
şi n-aţi văzut nici aburul ridicându-se în zori din carnea sa
fără efort, cu aripi de înger
voi nu i-aţi auzit scrâşnetul măselelor de oţel în soarele verii de august
şi nu i-aţi admirat modul de-a purta fără un cuvânt, maiestuos, oraşul
ca într-o palmă de sfânt peste mări de ceaţă
nu v-aţi lipit obrazul umezit de lacrimi de fruntea sa
şi n-aţi ascultat ecoul ce-l adăposteşte pântecul său de ani buni
ca pe o ispită privind însingurarea serii.
nu v-aţi întrebat de unde şi până unde i se poate întinde aşteptarea

nici viaţa

şi nici dacă din umerii lui

poezia ar putea zbura pentru totdeauna, cel mai bine

voi n-aţi ascultat zbuciumul râului de lumină curgând prin inima sa

de aceea, nu vă aparţine acest poem!

el va rămâne poemul unei singure iubiri cu tot ce a cuprins ori nu

poezia din el

-iubirea şi prietenia dintre un pui de om şi uriaşul său de fier-

poezia aceasta, viaţa mea ca un zmeu de hârtie

călătorind printre toate lucrurile pierdute

...abia de te zăreşti de aici şi mai c-aş râde de tine

-ca un *nu-dai- doi- bani- pe- el* ce sunt-

dacă n-aş privi cu inima strânsă de milă şi frică

la făptura prietenului meu, aşezată ferm, drept pe picioarele sale

ca un uriaş pod răsucit peste moarte

(din vol. suntem cameleoni, 2016, dedicat momentului #colectiv)

poem...de condiţie "sumară"

"***Eu sunt un poem în chiloţi!***"

faptul că tu nu mă vezi în timp ce mă citeşti

sau dimpotrivă...mă judeci cu prea multă "*simţire*"

spune mai mult despre tine decât despre mine

sau despre cel ce m-a scris

vorbeşte mai mult despre **istoria neamului tău sărăcit**, dacă vrei,

dar aproape nimic despre mine

eu însă continui să mă confesez ţie,

pentru că deşi te ştiu orb şi ucigaş de fandosit privitor la modă

eu te caut chiar şi aşa

în felul meu indecent,

dorind să te regăsesc şi

să te îmbrăţişez ca pe un frate

alături în singurătate

să putem sta cuminte de vorbă

fără să uităm unul de celălalt,

şi fără să ne îngrijorăm de sănătatea mintală a fiecăruia dintre noi

...cel puţin deocamdată :)

doar aşa...

ca şi cum ne-am **ASCULTA** unul pe altul

vorbind peste un gard proaspăt vopsit

pe o uliţă strâmtă,

privind cerul albastru

şi înţelegând **CLAR**

de ce eu îti vorbesc în *chiloţi*

de ce tu mă asculţi mereu în *costumul* tău pregătit de înmormântare

în timp ce pe **AMÂNDOI,**

ne adulmecă o armată voioasă de costume *Armani,*

ca pe o pradă uşoară

leoparzi unul şi unul

şi ei vorbind peste acelaşi gard proaspăt vopsit

şi ei privind acelaşi cer albastru al patriei

îmbrăcată sumar

ca şi poemul de faţă.

Alzheimerul inimii

poate ar trebui
mai întâi să ne naştem numai pe jumătate
sub o pojghiţă fină de gheaţă
febrili şi ascunşi
la un milimetru distanţă de viaţă
acolo să ne privim
câteva sute bune de ani
fiecare
faţă în faţă
înainte de-a creşte copii
înainte de-a iubi şi înălţa piramide
înainte de-a vorbi
şi de-a trăi poeme în faşă

...ar trebui.

sau poate toate astea deja, se şi-ntâmplă:
mai înainte de-a ne naşte întregi
mai înainte de-a ne creşte unii pe alţii copii
mai înainte de-a ne iubi şi înălţa
mai înainte de-a vorbi
şi de-a trăi poeme deplin,
veşnici în Viaţă

(din vol. suntem cameleoni, 2016, dedicat momentului #colectiv)

...şi eu aparţin acestei lumi:

motto: *ce o fi însemnând **"a bate apa în piuă"**?!*
(zicere)

DA,
n-am ars de viu
şi sângelui meu nu i-am dat năvală
spre pieptul tău, Poezie,
venele mele n-au purtat spre laguna ta
tot ce inima mi-a suportat
şi nu m-am lăsat ucis pentru tine.

numai noaptea, uneori, izgonit din iatacul iubirilor tinere
am revenit ca la o femeie bătrână
şi te-am hrănit cu firimituri
...ca pe păsări.

Altfel, mereu mi-am luat mult timp liber faţă de tine.

dar şi eu aparţin acestei lumi
acestei confrerii de înfumuraţi,
de gigolo parnasieni, depresivi...
deşi
n-am plâns la căderea părinţilor tăi
n-am acoperit câmpiile tale de secetă
cu trupul meu de ceaţă
pe obrazul lunii n-am lăsat urme de obuz
şi n-am adăpostit cu mâinile mele china împotriva mongolilor.

însă de azi sunt năruit, mi s-a umplut paharul
şi acum din ce în ce mai des la buza lui adăst

nu mai am mult-
curând voi fi şi eu *''legat"*...la un sistem de verbe
mini-hidrocentrală preluând propriul venin şi pizmă
dintr-un pahar de vorbe,
lumină dând
doar cât să-i ajungă de-o respiraţie.

(din vol. suntem cameleoni, 2016, dedicat momentului #colectiv)

La Belle Époque s-a sfârşit!

eu rămân aici, pe terasă, lângă curvele mele
de partea neagră şi ostracizată a baricadei,
să mă bată viforul iernilor de sărăcie
şi ploile acide ale oraşului
printre munţi de pet-uri
şi animale bolnave
să pot respira încă aerul din decolteul acestor frivole,
bâtrâne domnişoare, ucigător de nociv
amintind de parfumul unor vremuri apuse
şi de orgasmul unui om liber.
‘’ La Belle Époque s-a sfârşit! ‘’
-prietenii ştiu ce zic-
voi, însă, plecând dintr-o lume perfectă
în care le-aţi rezolvat al dracului de bine pe toate
mergeţi, aşadar, de vă aşezaţi sănătoşi...dincolo de morminte,
pe porţile raiului nu poţi intra, desigur, decât cu un maxim de alveole curate
şi cu o formulă dentară completă.
‘’Bon Voyage!”
eu rămân de cealaltă parte, mirosind urât
asemenea vremurilor pe care le privesc şi mă privesc
întotdeauna oripilat de sănătatea bolnavă a oamenilor
într-o lume dementă
voi, însă, mergeţi sănătoşi
şi vă aşezaţi înăuntru
dincolo de morminte
...la masă.

(din vol. suntem cameleoni, 2016, dedicat momentului #colectiv)

Estate agency

bujorului sălbatic de Pleniţa

o doamnă ceva mai în vârstă m-a rugat să-i prezint noua proprietate
şi-n după-amiaza aceea de iunie, din timiditate, probabil,
eu arătam mai tânăr decât eram în realitate, casa şi ea
înfăşurată cochet cum era în kimono-ul ei de Pyracantha
şi nu departe de zidul din piatră al unei mânăstiri seculare
părea desprinsă din pelicula unui film din anii ’50 nemasterizat încă
ori din povestirile cărţilor decupate ale fraţiilor Grimm
treceam amândoi cu paşi mici dintr-o odaie în alta
păşind prin broderia pereţilor de mucava
ca două generaţii tăcute după un război mondial
şi-o briză a unei neştiute insule pierdute ne-nsoţea pretutindeni
asta se simţea mai cu seamă-n galerii,
acolo draperiile fremătau uşor
din când în când doamna se oprea
şi-mi atrăgea atenţia asupra vreunui obiect
pe care îl cunoscuse cândva
sau de care nu se despărţise emoţional încă
eu ridicam din umeri jenat
şi de fiecare dată primeam în schimb un surâs
doamna arăta o deosebită înţelegere a vieţii
şi aşa mergeam mai departe
în urma noastră se-auzea un sfârâit ca de celule primare arse
culorile se estompau
cu suflete calde ardeam cadru după cadru
-n-avusese loc nici în secolul ăsta a doua sosire a Lui-
şi ca din rana unui butuc de vie din fotografii şi tablouri

curgea acum o pastă albă, lăptoasă:
toată hrana timpului viitor.

când am ajuns în grădină seara-şi vărsase deja printre nori vitriolul,
şi amândoi eram mai bătrâni cu o viaţă, doamna-n baston îmi admira trandafirii
şoptea numele lor ca pe o mantră în taină:
''Ana-bell, Ani-ta, Lo-li-ta, Eli-sa-beth, Co-chet''
niciodată nu văzusem florile acelea mai frumoase,
şi înţelegeam că odată petalele lor crescuseră din hrana mâinilor ei
nu îndrăzneam să spun un cuvânt...
numai şoapta serii visa între noi
aşa am mers până la capătul din umbră al aleii
sau poate aleea alerga sub noi vrăjită
acolo îmi îngăduisem puţină libertate
şi printre ferigi bogate plantasem
cea mai iubită dintre flori
de aceea am şi rostit
cu un glas ce dorea să o imite:
„Pe –o – ny''
doamna m-a privit uimită
n-a priceput de la-nceput
apoi privind spre floarea-mbujorată a înţeles
şi printr-un gest de o nebănuită mânie
a retezat-o folosind bastonul.
„vremea bujorilor a trecut, cavalere!'' mi-a spus răstită
şi s-a-ntors cu faţa flămând de bătrână
spre casa ce ardea lângă zidul mânăstirii de piatră
cochet înfăşurată cum era în kimono-ul ei de Pyracantha.

(din vol. suntem cameleoni, 2016, dedicat momentului #colectiv)

stare de plumb

ISIS, să ţi se facă mâna şi inima de nisip
şi sub valurile sale deşertul să-ţi înghită mizeria!

pe aici plouă de ani buni
numai cu plumb
tone de plumb se revarsă
sfinţii golesc în cer zeţăria
Domnu' priveşte şi tace
curge-n şuvoi peste bord
nemurirea
aripi de apă-n coşciuge de plumb
toţi cedri se-nclină
lucind prin frunziş se ivesc noi halebarde
hipnotic femeia arabă dă ţâţă soldaţilor orbi.

(din vol. suntem cameleoni, 2016, dedicat momentului #colectiv)

cântându-i morţii din "Grădina Paradisului"

memoriei lui B.B.King

** "And death shall have no dominion"*

*(*Dylan Thomas)

”şi moartea nu va stăpâni nimic”*,
va veni în urma mea şi va trăi ce am trăit şi eu
înjurându-şi nopţile: cumplită dezolare
orele ei de gumă - propria-i linişte
propriul ei ţipăt
infernala minciună
bulevardele goale
copacii refuzând să-i vorbească
oraşele îngenunchiate
şi oamenii.

va veni moartea şi va trăi cum am trăit şi eu
ascunzându-şi zilele sub cerul de smoală
al singurătăţii
cunoscând aceeaşi iubire
aceeaşi prietenie
-numai păsări de ceaţă

va veni moartea şi va deveni alcoolică
şi ca orice animal bolnav de casă
pentru o bucată de pită
va trebui să ucidă:
om viu.

va veni moartea în urma mea
.... şi va culege ceaţă.

(din vol. suntem cameleoni, 2016, dedicat momentului #colectiv)

cum se scriu 40 de poeme pe pâine

se scrie un singur poem şi se acoperă cu pâinea din ziua respectivă
a doua zi se citeşte poemul cu voce tare, se mănâncă întreaga bucată de pâine

-până şi firimiturile-

şi se mulţumeşte Domnului
după care se mai scrie unul şi se acoperă cu pâinea mâncată
a treia zi se citeşte cu voce tare poemul din ziua precedentă, se roade doar un mic colţ din bucata de pâine care-l acoperă şi se mulţumeşte din nou Domnului, iar restul de pâine se aşează cu grijă peste poemul scris în ziua a treia
după care se continuă aşa până trec 40 de zile

apoi se înalţă ochii şi se moare.

atât Domnul cât şi Diavolul vor înţelege mesajul tău!

(din vol. suntem cameleoni, 2016, dedicat momentului #colectiv)

nopţile şi zilele de mai ale pământului

memoriei Nadejdei Mandelştam

seara bună, Nadejda, seara bună ecou
inima ta vie
în mormântul de ceară tot mai aşteaptă veşti de la noi?
e aici un domn ca o stare amară, Cristoforovici îşi spune...
se interesează de tine
destul de afabil
ţi-a adus un cadou o statuetă din lemn, artă orientală
drăguţ ca un kitsch
zice: "asta în amintirea vremurilor de odinioară"
un Budha mic, necioplit,
interesat de domeniul artei şi el
dar mai mult culinare.
mi-am amintit ce mi-ai spus:
‘’ *la urma urmei poeţii sunt şi ei oameni*”, cameleoni
cât despre restu’ce să mai vorbim...
mă-ntreabă cum îţi mai e cu răceala,

cum suporţi frigul pe-acolo,

dar depărtarea?...

altfel pare întru totul un om de *bonton*,

în timp ce vorbeşte soarbe elegant din cafea, fără zgomot

îşi revarsă o jumătate de faţă peste furoul iubitei

şi peste canapeaua mea ...cu două braţe cumpărată în rate

asta nu-l incomodează deloc,

nici nu m-aş fi aşteptat,

tocmai el care are atâtea...de-o calitate perversă,

cu unul din ele a îmbrăcat de dimineaţă strada şi casa-n ziare

despre un altul

se spune că ar lucra încă tainic prin *fabrici şi uzine*

ori prin baruri şi alte locuri deochiate

sau prin nu ştiu ce încăperi conspirative

prizează tot ce-i cade în mână,

până şi praful de pe tobă din gândirea urbană;

până aici nimic nou pentru tine, Nadejda,

trăim toţi ca-nainte,

alături ca-n upanişade cu zeităţi cu o mie de braţe.

El îmi spune să-ţi vorbesc de onoare şi de frică,

eu, însă, vreau să-ţi vorbesc de iubire,

să te-ntreb cine a mai fost pe la tine,

ce poeţi ţi-au mai scris,

cine ţi-a dăruit o floare,

ce fotografii ai primit de la viaţă

ori vreun ou ori vreo jumătate albă de pâine,

sau

şi pe-acolo se practică legea străveche a somnului greu de zgură,

legea sfântă a indiferenţei de-o tonă?

iată-mi face semne din mână în tăcere

să nu-i recunoşti vocea

îmi spune s-o ţin tot aşa...

bla, bla-bla şi aşa mai departe

...până ajung *ei* la tine, să-ţi citească puţin printre gânduri,

să arunce o privire prin groapă, după corpuri delicte

printre frunzele tale mucegăite de ceai.

eu îi explic că-i târziu şi că eşti obosită

şi că-n ''dacea'' ta nu e loc de prea multe manevre

nici nu vrea să audă,

insistă,

răsuflă greoi, gesticulează

ţigara-i uitată cu filtru

deja a ajuns la vatelină în plapuma albastră a mamei

(şi asta e tot ce-am primit mai bun de-acasă,)

numai pentru asta şi-ar merita o pereche de palme
mitocanul meu, musafir -istoric-pe-nepusă-masă
abia-l mai suport,
tensiunea irespirabilă a stins până şi focul din vatră
de aceea, apaşa mea dragă,
ca o vară de sânge ce-mi eşti
primeşte-i la tine, te rog, pe subversivii ăştia ai vieţii
şi la picioarele tale,
aliniază-i acolo pe toţi...pân' la unu,
indiferent de limbă, indiferent de culoare,
indiferent de sex,
de orientare politică
ori de naţionalitate, clasă, religie.
.....
acum, povesteşte Nadejda, povesteşte-mi nopţile tale,
cum iubeai în acel mai teribil,
şi cât de dragi îţi erau "*notele*" lui din exil memorate
cum strigau în tine cuvintele ca-ntr-un pântec de mamă
cum plângeai după trupul tatălui plecat "fără adresă".

Povesteşte-ne!

povesteşte, dragă Nadejda, povesteşte-ne zilele tale,
cum creştea tăcerea în jurul tău din apă, aer şi foc
şi din toate lucrurile ce te-nconjurau
şi din oameni se ridica ca un baobab până la cer,
şi cum numai sus, sus de tot,
printre ramurile sale,
cânta şi supravieţuia un popor de lăcuste metalice,
cu traiul şi cântecul unor pânze de joagăr.

Povesteşte-ne!

povesteşte, dragă Nadejda, apaşa mea scumpă,
cum sta iubirea ta suspendată la zeci de kilometri distanţă,
şi se-neca acolo aşteptând printre fumurile Liubiankăi
în aerul de poezie şi proză arsă
al acelor ani de epurare
doar cu speranţa unor veşti firave ce niciodată n-au mai sosit.

Povesteşte-ne!

povesteşte, Nadejda,
povesteşte-ne ecou al inimii vii

cât de greu îţi era

să-trăieşti-douăzeci-şi-patru-de-ore-*întreagă-la minte*,

şi poate aşa ne vom răcori

şi vom scăpa pământul de sub puterea duhurilor sale roşii.

Povesteşte-ne!

povesteşte-ne Speranţă!

şi toată "sfiala" lumii ceruită-n morminte de ceaţă

să se spulbere odată pentru totdeauna

şi dintr-un veac fără cripte

izbăvitor să răzbată,

până la inima şi cugetul oamenilor,

glasul celor neştiuţi, plecaţi dintre noi

cu un glonte în ceafă sau frunte.

Povesteşte-ne, Speranţă!

(din vol. suntem cameleoni, 2016, dedicat momentului #colectiv)

poem la...patru ani, două ore, treizeci de minute şi dracu ştie câte secunde

motto*: "din ce în ce mai mult am convingerea*

că poezia nu e de fapt POEZIA" (zicere)

dacă aş scrie un poem o dată la patru ani

aş fi poet şi aş rămâne tânăr

un om tânăr şi nemăsurat

nemărginit în frumuseţea lui ca un cal sălbatic alergând

cu sângele-n vene fremătând de energie

peste o câmpie mereu deschisă

fără copite

fără şa

călărit veşnic de o amazoană tânără

fără cap şi fără veşminte

(aşa cum visam noi într-o noapte, prietene drag din Dublin)

dar eu sunt un om simplu

un zilier scriindu-şi zilnic bucata amară de pâine

pe fire de iarbă cosite prea devreme

... altfel cum să mă pot hrăni

dacă nu din toate aceste încercări ... nereuşite?!

şi de aceea îmbătrânesc!

şi de aceea îmbătrânesc şi iar îmbătrânesc

îmbătrânesc ca un cal de povară

zilnic tropăind

de la stânga la dreapta

şi de la dreapta la stânga

într-un ţarc de idioţi

în şa cu muierea asta bătrână,

simandicoasă

plină de zulufi falşi şi giuvaiericale

toată numai figuri de mare artistă

purtând pe cap

nemeritat

coroană regală.

(din vol. suntem cameleoni, 2016, dedicat momentului #colectiv)

azi...ne măsoară moartea iar

în memoria omului,

scriitorului şi pictorului desăvârşit Nick Sava

azi

...

ne măsoară moartea iar cu limba ei de năpârcă vie

ne măsoară pe ceafa

ne măsoară pe buze

vomităm şi-ntoarcem ochii

ea însa ca timpul îşi vede de lucru

ia moarte tot şi du cu tine

ia moarte tot şi-ngroapă

sub sânul tău de mamă sterilă

strălucitoare, dinamică, victorioasă mereu

tu, pacoste a vieţii

ia moarte tot

ce am iubit

iar eu cretinul

nebun idiot,

mă-ncăpăţânez să văd frumos

pierzând mereu

MEREU

CHIAR ŞI FĂRĂ SĂ CUNOSC

ia moarte tot şi-ngroapă!

jigodia ta de năpârcă

singură vie

în deşertul omenesc

ia tot!

(din vol. suntem cameleoni, 2016, dedicat momentului #colectiv)

Jurnalul unei uciderii repetate

- prin ţara soarelui ce arde şi a poporului ce minte (II)

la moartea lui Nick Sava

*

motto:*" **într-o ţară postcomunistă**

până şi moartea are carnet de partid" (zicere personală)

i-am spus duhului meu:

" vino şi fotografiază-mi azi

ziua de mâine!"

îl rugam

"*Duhule, purtător de mir şi slavă*"

asta şi fac răspundea el conştiincios

continuând să fotografieze

aceleaşi clădiri,

aceleaşi străzi,

monumente, cripte comuniste

şi orice statuie întâlnea

prin aerul dens al oraşului

”*nu astea,*

NU ASTEA!”

îi repetam eu

“*fotografiază-mi azi*

doar ziua de mâine, Duhule

ca să n-o pot uita!”

îl rugam,

“*Duhule, purtător de mir şi slavă*”

în vreme ce Moartea spăla

cu limbă ei aspră

suprafaţa tuturor lucrurilor

din jurul nostru

întărindu-le cu bala sa.

*

*motto: '' **dacă sunt proşti, mulţi şi săraci la inimă***

***numai dracu' îşi mai face de lucru cu ei'** (zicere personală)*

mi-a fost dat să străbat deşertul
Egiptului nu antic şi nici geografic
ci pe cel expus privirilor mele uimite
răsărit dintr-o margine de ţară iubită:
Iaşiul e o mare de nisip
cu o mie de biserici scufundate
ca o mie de piramide
din care viii şi morţii
au dispărut demult
şi în piaţa căruia
oamenii locului
pentru o supă de linte
şi un pumn
cu monezi grele de piatră
îşi reneagă religia

cu fiecare răstignire a lui Osiris
apartenența și visele.

priveam totul
prin sticla groasă
a unei băuturi scumpe

ca să nu mă ardă și pe mine
soarele orbitor al nesimțirii și uitării
și scriam cum scriu și-acum
morții îmi alergau speriați prin preajmă
singuri
unul încoace, altul încolo
toți îngrijorați de propria viață
și-n capela ordinului lor
pe o targă metalică
cu barba-n piept
adormea
frumos și gânditor un profet
ca un duh lămurit întrutotul de viață.
....
am văzut munții petrecându-l spre groapă
printre crucile cimitirului

''Petru şi Pavel''

lunecând tăcuţi şi pioşi

ca ploia de vară dimineaţa

pe streaşina unei case liniştite de ţară

şi doar ecoul gândului lor de nespus

când şi când

tulbura

oglinda marilor dune.

nimeni nu mai privea cu mine

şi-mi era RUŞINE

într-atât de ruşine

încât i-aş fi mâncat fără remuşcare

pe cei ce au stat acasă

cu burţile pline

...şi-mi era RUŞINE

văzând Omul

DE VIU

cum singur se-ngropă

după ce îi slujise pe toţi

mai puţin pe sine

ucis acum

încă şi încă o dată

cum își trăgea peste trup

de pe margini

ca un rege scit

niciodată răpus

cu mâna duhului său

extrem de puternic

din pâinea amară a pământului

firimitură cu firimitură.

*

motto: **"Lumea a început să pută"**

(Gellu Naum, Drumeţul incendiar)

azi m-am întâlnit din nou cu singurătatea
cu singurătatea mea şi numai a mea
tropăind nerăbdătoare
ca-ntr-o continuă fiestă
cor în preajma cenuşii
am fost în ţara unde
nimeni nu întâlneşte pe nimeni
în ţara în care pentru prima dată
a răsărit apusul
cu susul-n jos
de dimineaţă
Îl privesc cu indignare
ridicându-se sub o singură lozincă
prin mulţimea picioarelor negre
prin turma bovinelor sale:
PRIN FURT, CRIMĂ ŞI PUŞCĂRIE
FERICIŢI PETRECEM ACASĂ!

....

azi m-am întâlnit cu *Nelumea lui Nimeni*

cu toată mulţimea picioarelor ei negre şi deocheate

aflată în plină extensie şi împerechere,

călcând voios peste cadavre:

"ne iubim prea mult AZI ca să renunţăm Mâine!"

....

...şi ca un idiot

eu încă le mai aştept mângâierea

tulburat din ce în ce mai mult

la minte, inimă şi-n literatură

venind şi revenind în ţara

mărturisitorilor de *tranzit*

în ţara în care

în anii de liceu un prieten

se visa ecologist locuind într-o varză

(ce şanse ar fi avut azi însă fericit a scăpat)

numai eu mă mai încăpăţânez

de fiecare dată

sperând în minuni ce nu se-ntâmplă

ca şi cum *hocus-pocus*

peste noapte

împotriva a tot ce legitimează

o turmă turbată

și-ar putea schimba picioarele negre în picioare de lapte

și le-ar crește în loc de genunchi sâni curați de mamă

și povești de iubire pe glezne

pasul le-ar deveni ușor

ca de pasăre

și n-ar mai fi atât de greu,

cum îl simt azi

călcându-mi

pe inima-mi goală.

Blestemaţi fie toţi iubitorii puterii şi siluitorii vieţii!

(din vol. suntem cameleoni, 2016, dedicat momentului #colectiv)

dreptul la viaţă

pe Nimeni dacă l-ai fi întrebat şi EL ţi-ar fi răspuns la fel:

nimeni nu ştia de unde venise

şi nici numele ei întreg

cu atât mai puţin cum de alesese oraşul cu salcâmi

şi nici cum de-şi găsise gazdă aşa de repede

în cartierul ridicat pe locul unui fost teren de curse de cai

doar noi băieţii ne-am trezit peste noapte cu ea-n cap

şi aşa au urmat bătăile şi toate povestirile

transformate apoi în legende

cum a fost văzută odată bând în parc cot la cot cu soldaţii

cum a petrecut o noapte cu un dezertor pe faleză şi încă una

luând bătaie în arestul miliţiei pentru el

cum la Piticaş a spart arcada unui ţigan

şi de 1 Mai a dispărut cu un lipovean pentru o săptămâna

într-un sat din apropiere de Ciucurova

nici majoratul nu-l mai putea face vreunul dintre noi fără s-o invite

şi sunt convins că mai sunt încă bărbaţi în viaţă care-şi amintesc lucrurile astea

cum râzând de noi dimineața lansa de la geamul dormitorului ei baloane ciudate

cum numai la ea fumam toți BT și Apollonia

și probam pe rând în camera de la etajul unu blugi de import cu etichetă groasă de piele

nu era unul să nu se laude într-un fel sau altu' cu ea
și fiecare puteam spune orice, oricât, lumea credea
apoi nu știu care idiot dintre noi a scornit o tâmpenie prea mare,

una chiar mare de tot

-că ar fi plecat într-unul din orașele importante ale țării -

și s-ar fi măritat acolo cu un artist
că ar avea copii
și că lucra acum la un centru olandez de ajutorare a copiilor vagabonzi
astea chiar că prostii! cert e că a dispărut din oraș
și după 25 de ani ca-n Dumas
s-a auzit că a pierdut un sân
și după alți zece ani
s-a îngropat în mormânt

în rest a rămas

(orice asemănare cu oricare din faptele trăite de oricine sunt pură întâmplare!)

(din vol. suntem cameleoni, 2016, dedicat momentului #colectiv)

Sleep My Child- Icar

de Ziua Internaţională a Păsărilor

azi e ziua neamului meu de zburătoare,
sub cerul lor toţi fraţii mei s-au împlinit
şi-au cunoscut lumina,
doar eu sunt singurul căzut
zdrobit întins pe masa foamei
Icar cu trupu' împrăştiat de carne
tăcut în gura milei şi a vieţii
arzând din seul aripilor slabe
plăpând, murind
ca blânda lumânare.

(din vol. suntem cameleoni, 2016, dedicat momentului #colectiv)

javră la două capete (Ghertrundala)

Să ne înţelegem bine!

când vorbesc despre lucruri mă gândesc numai şi numai la oameni,

iar când vorbesc despre oameni mă gândesc în mod sigur numai la zei.

BISEXUAL

aprins de focul viu

ce-nsămânţează lumea,

strigoi din neamu' celor făr' de mumă,

un "*fătătoi*"- cum ţipă-n cor prostimea-

şi mirosind a votcă veche

SUNT SINGURUL POET CÂNTÂND SEDUS DE CIUMĂ

când mă stârneşti,

mîrşav, îţi nasc direct în gură!

FOTOMODEL

arzând sub zeci de feţe,

călătorind ca duhul alb lipsit de sânge

împodobit în salvie şi pudră

petrec prin spaţiul capilar desprins de rime,

smerit mereu într-o ureche.

LIZZARD ascuns sub fusta toamnei,

acum timid,

acum vânjos nevoie mare,

ca un limax bălos

când mă câştigi îţi stau în poală

când mă desmierzi,

din ce nu am...tot ţi-aş mai da pomană.

VIERME fragil,

nesăţios şi crud din Paradis muşcând

eu mi-am făcut culcuş de spume

şi de mă-ntrebi îţi voi răspunde:

SUNT MIC DAR VREAU

(umflat nespus)

CA UN BALON SĂ MOR POCNIND .... PE CULME!

Trăgând din pipă opiu gheara-i grea,

la trup croit fiind doar din fumuri albe,

în inimă m-am măsurat numai cu ea

şi cu a cerului ursită.

Of! înfumurare belicoasă curmă-ți glasu'!

cu detașare de poet îți spun:

n-am inventat numai *noi doi* minciuna

sar rușii că-nțeleg și dau binețe

să curgă votca,

ne împresoară ziua

HERMAFRODIT din stirpe fină

în zori născut din flori

prin flori mă plimb ca roua.

Panama papers -LAW FOR THE RICH

Inima ei o părăsise plecând de nebună

nimeni nu ştia pe unde îşi dezrădăcina acum nervii

numai trupul îi creştea

într-o zi cât în două decenii

aproape unidimensional

în grafice, notiţe şi schiţe

avea o tumoare cancerigenă

de 2,6 TB

şi renunţase la viaţa de apoi.

înghiţea zilnic ca un bolnav bulimic doar cifre

orice nu se putea apăra

aşa păţise şi satul meu şi casa ta

câteva maternităţi şi viitorul unor generaţii

ba chiar şi unele popoare învecinate de mare

stam toţi înăuntrul ei asfixiaţi ca-ntr-o balenă

şi nu scoteam un cuvânt

aşteptam doar să moară:

ea

dar şi satul meu şi casa ta

şi cele câteva maternităţi

împreună cu viitorul unor generaţii

şi popoare învecinate de mare

...

iar eu sincer n-aş fi vrut să se-ntâmple aşa

cu tot respectul companiei-n care mă aflam

să mor înghiţit de balenă

şi cred că aveam o cifră mică *

de care-mi păsa.

** 0,01 grame- greutatea fizică presupusă a sufletului*

(din vol. suntem cameleoni, 2016, dedicat momentului #colectiv)

Pruncul

Doamne, Isuse! mântuieşte-ne pe noi de mizeria memoriei noastre!

(zicere personală)

Nu ne-am întâlnit niciodată

când eram copil

El stătea răstignit de candela bunicii fără să spună un cuvânt

din palmele şi tălpile Sale şiroia zilnic sânge

-tuturor ne era frică de hemoragia Sa -

mama îi tămâia rănile doar în fiecare duminică

-nu ştiu dacă asta Lui îi plăcea, dacă îi facea bine sau nu-

după care toţi ne apucam să mâncăm cu nespusă veselie

de parcă El s-ar fi dat jos de pe cruce şi s-ar fi aşezat lângă noi

muşcând din friptura lu' bunicu'

-dar asta nu!-

bucătăria casei din Chercea încă-i mai poartă pe zid

semnul cotelor Sale de sânge

şi tot orarul meselor noastre....

unii ani au fost mai buni, în alţii am flămânzit oleacă

iar în alţii ele au înregistrat o uşoară scădere.

.../.

acum, însă, naiv aflat în pragul maturităţii,

ca o gară străpunsă de vânt

traversând un timp risipit

primesc semne

de la EL

din ce în ce mai des

toate vestind un copil

vezi bine!, armoniei lumii

eu i-am lipsit în ultimii patruzeci de ani de viaţă

şi noi doi nu ne-am putut întâlni niciodată într-un acelaşi timp alăptat de mamă!

(din vol. suntem cameleoni, 2016, dedicat momentului #colectiv)

NO MERCY

cântec de înmormântare a anului

...şi eu stam aşa

gândindu-mă ce să fac cu el,

încă se mai gudura pe lângă mine.

cu două sau patru ore înainte

beam încet şi consecvent din pahare

-cu program vreau să zic-

continua să-mi lingă tălpile şi mâinile

şi mă privea cu ochi de zahăr

băiat de lapte,

eu, îngreţoşat pe mai mult de jumătate,

îmi aminteam de cele 12 luni de muncă silnică

şi de o sumă de tristeţi,

başca

de câteva prietenii schilodite

Pur şi simplu îl asteptam să moară!

să-i treaca timpul şi să dea ochii peste cap

să facă "*guiţ*" şi să crape

cum s-a întâmplat şi cu alţii

să-l fac şomoiog

şi să-l calc apoi în picioare, la pământ, ca un rege viu

cu dispreţ să-i împing cadavrul

într-un colţ al camerei mele

lângă celelalte hârtii aflate acolo,

mototolite,

zgâriate,

fiecare cu frânturi de poeme nereuşite,

...cu vise neîmplinite.

AMIN!

Lumina lumii (Omilie)

sau învăţătură de iubire către fiul meu Francisc

*motto:"**Iată Eu stau la uşă şi bat.***

Dacă cineva aude glasul Meu

şi deschide uşa,

voi intra la el,

voi cina cu el,

şi el cu Mine."

(Apocalipsa lui Ioan 3:20)

13 noiembrie 2015, Paris

umanitatea sângerează ... azi, a câta oară?
de mâine vom păşi ţinându-ne de mână,
mergând ca oamenii tăcuţi,
vii prin lucarna unui muribund.

eu, tatăl tău, trecut de patruzeci de ani
tu, vlăstarul meu, de douăzeci de ani,
egali de-acum
Să nu ne temem!
Timpul niciodată n-a risipit nimic
din tot ce-a adăstat pe pământ!

să luăm aminte deci, la glasul celei ce dintâi se luptă,
celei ce dintâi vorbeşte răului în faţă,
'nainte ca noi doi, tată şi fiu,
să putem culege sau pierde:
" nu fi frumos şi nici iute
nici amar, dar nici leneş
nici urât şi nici zăbavnic
nici vesel peste măsură, dar nici harnic fără rost
şi fă din orice lucru al tău unul plăcut inimii: **ÎNVAŢĂ**!
Nici temător să nu fii şi nici mândru,
nici trădător, dar nici făţarnic,
nici curajos fără rost, nici umil ca sclavii
iar când te întovărăşeşti la bine
ţine credinţa fiecăruia în inimă şi minte
cu bună cumpănire.

Nu iubi mult dar nici puţin,
nu fi cu pizmă, dar nici nu-ţi lăsa memoria să uite de ea însăşi
nu fi excesiv de darnic dar nici nu muri în calicie,
ca să poţi împărţi ce ai cu fraţii tăi pînă-n ultima ta zi
iar mai presus de toate **SĂ NU URĂŞTI**, copile.

Fii drept cu inima şi nu tăia cu mintea în carne vie de om
Fii bun şi milostiv indiferent de vârstă
şi în egală măsură
către toate cele cuvântătoare şi necuvântătoare
iar de minciună să te fereşti.

De Domnul tău să nu te temi,
iar când iubirea de cel ce-ţi este străin va cânta în inima ta
tu s-o asculţi

şi să ai mereu către cei mai puţin norocoşi, umiliţi sau bătrîni
o vorbă sau o faptă bună, indiferent cum şi cui se închină aceştia.

Nu fi sfătos cu neştiutorii, dar nici cu tinerii
şi în toţi să răsădeşti la fel atât iubirea de om cât şi de viaţă
fără să-ţi fie frică că-i înşeli.
Numai gândul morţii să-l păstrezi pentru tine
-puternic lipit de suflet-
ca alături fiind de el niciodată să nu pui atâta preţ pe viaţa ta
încât trădând să dai la schimb tot ce ai iubit.

Nu asculta şi nu te pierde în mreaja vremii, fiule,
pentru că şi tu, asemeni oricăruia dintre noi,
trăieşti doar în ordinea asemănată numelui tău ,
care e aceeaşi şi niciodată schimbată
de la facerea lumii pînă-n vecii vecilor ...atâţi câţi 'or veni.

Şi acum, înainte de orice
ţine la mare preţ **PRIETENIA**
şi să nu-ţi fie frică de timp, aşa cum nu trebuie să te înfricoşezi de apă
Da, te poţi îneca, dar niciodată nu te vei putea condamna singur decât
greşind în faţa **LUMINII**!"
*
Tatăl tău aşa te vrea, LIBER şi în dreaptă cumpănire mereu!

(din vol. suntem cameleoni, 2016, dedicat momentului #colectiv)

IARNĂ (blues)

motto*: "but thanks for the lesson....*

Merry Christmas you all! "

(Bensonhurst Blues)

azi simt cum îmbătrânesc dintr-odată

''mi-am îndeplinit toate profeţiile politice" *

doar o vânătoare veche-mi mai tulbură somnul

dănţuindu-mi prin vene

dragoni petrec curtând cosânzene

sun cornu' ca pentru ultima oară

obosiţi de alarme gonacii mi-i chem înapoi:

revino acasă Cumplită Iubire,

şi tu, Nepreţuită, Fugară, Prietenie,

renunţă Îndârjită Speranţă,

azi vânătoarea voastră se termină cu mine

înghețați, așadar, lângă trupul acesta...de zăpadă murdară

Merry Christmas you all!

**George Bacovia, poemul " Cogito"*

(din vol. suntem cameleoni, 2016, dedicat momentului #colectiv)

Paradisului meu... fără regret, fără ruşine!

*motto:**„Trăim timpuri când trebuie să fiu recunoscător altei (**oricărei ***) fiinţe umane fiindcă nu-şi exercită opţiunea de a (**mă***) omorî.”*

(Yehuda Nir)

când nu voi mai suporta actele tovarăşilor mei de drum,

şi orice semn al lor va vorbi inimii mele

numai şi numai despre moarte

despremoartealorcadespremoarteaaltora

despremoarteaaltoracadespremoarteanimănui

fără să le pese câtuşi de puţin de bogăţia vieţii

călcându-se unii pe alţii în picioare

minţind, furând, înşelând,

lovind, scuipând, trădând,

urând, violând, ucigând

ignorând,

ca un Ulise atunci

-coborându-şi pânzele corabiei sale în toiul unei furtuni -

voi prinde cerul de-o margine a lui

şi cu braţe straşnice mi-l voi aduce mai aproape, viu,

învelindu-mi trupul în mantia lui

ca să mor...

altfel cum?!

când în apa curată a nopţilor nicio rugăciune simplă de om nu-şi mai spală demult chipul

şi limbile făţărniciei străbat aerul tuturor zilelor ca o sirenă nebună cu o mie de glasuri

altfel cum să poţi naviga corect cu poezia lumii

când un neam de şobolani îşi duce veacu' pe coverta ei de vise?

şi la ce bun

să tot asculţi îngrijorarea lumii?

şi la ce bun

să tot străbaţi atâtea ape

gândind la fraţii tăi din viitor?

cu inima străpunsă,

într-un final, ajungând la ei

Paradisului tău să-i oferi în dar

toată această menajerie de fiare turbate.

mai bine uitarea fără vise,

mai bine tăcând să-mi ascult dumnezeii

respirând vii lângă somnul meu,

fără ruşine!

cuvintele **din paranteze adăugate citatului aparţin autorului acestui poem*

(din vol. suntem cameleoni, 2016, dedicat momentului #colectiv)

CUPRINS

cuvânt înainte.....pg.3

copil în drum spre Machu Pichu.....pg.5

tonus.....pg.6

pentru că eşti albă.....pg.7

doar cîmpul şi macii.....pg.8

oralitate.....pg.9

singurătate, planetă „rotundă”..... pg.13

câinele Dingo.....pg.14

...am călătorit.....pg.16

ultima noapte albă amuzeelor lumii pg.18

căderea.....pg.21

...ca norocul de rar.....pg.23

am autor, caut text.....pg.25

inima mea.....pg.27

lecţia de istorie.....pg.29

„câine de soi, caut stăpân mai bun”.....pg.32

cîntec.....pg.33

geaca galbenă de fâş.....pg.37

despre viaţa ca spam sau... cum doriţi dumneavoastră.....pg.38

ascunde, poete, întristarea.....pg.39

ca norocul de rar.....pg.44

din peripeţiile sfântului Gulliver.....pg.47
un pohem cât un pachet de ţigări.....pg.49
vorbind despre fluturi(Blue Eyed Sailor).....pg.53
Acvila timpului Tău o cer.....pg.57
aprins pe marginea scrumierei.....pg.58
bătrânul mayaş de culoarea mării închise.....pg.59
corridă cu lună.....pg.61
mi-a murit munca.....pg.64
jurnal de motociclist al cerului(I).....pg.68
cocktail colectiv.....pg.71
colosul.....pg.74
poe...de condiţie „sumară”.....pg.76
Alzeheimerul inimii.....pg.78
...şi eu aparţin acestei lumi:.....pg.79
La Belle Époque s-a sfârşit!.....pg.81
Estate agency.....pg.82
stare de plumb.....pg.84
cântându-i morţii din „Grădina Paradisului”.....pg.85
cum se scriu 40 de poeme pe pâine.....pg.86
nopţile şi zilele de mai ale pământului.....pg.87
poem la...patru ani, două ore, treizeci de minute şi dracu ştie câte secunde.....pg.93
azi...ne măsoară moartea iar.....pg.95
Jurnalul unei ucideri repetate.....pg.97
dreptul la viaţă.....pg.105
Sleep My Child-Icar.....pg.107
javră la două capete(Ghertrundala).....pg.108

Panama papers -LAW FOR THE RICH.....pg.111

Pruncul.....pg.113

NO MERCY.....pg.115

Lumina lumii(Omilie) sau învăţătură de iubire către

fiul meu Francisc.....pg.117

IARNĂ(blues).....pg.120

Paradisului meu... fără regret, fără ruşine!.....pg.122